2ο κείμενο αναγγελίας του ταξιδιού των Ζαπατίστας στην Ευρώπη

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ. Οι Ζαπατίστας θα διατρέξουν τις πέντε ηπείρους

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ-ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ.

Έκτο μέρος: Ένα βουνό μεσοπέλαγα: https://spithazapatista.home.blog/2020/10/14/zapa_europe/

https://www.babylonia.gr/2020/11/24/1o-anakoinothen-ton-zapatistas-ena-vouno-mesopelaga/

Πέμπτο Μέρος: Η ματιά και η απόσταση ως την πόρτα

Οκτώβριος 2020

Ας υποθέσουμε, για παράδειγμα, ότι μπορούμε να επιλέξουμε ματιά. Ας υποθέσουμε ότι, έστω για μια στιγμή, μπορείτε να απελευθερωθείτε από την τυραννία των κοινωνικών δικτύων που επιβάλλουν, όχι μόνο αυτό που βλέπουμε και που λέμε, αλλά και πώς το βλέπουμε και πώς το λέμε. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι σηκώνετε το βλέμμα. Πιο ψηλά: από το άμεσο στο τοπικό, μετά στο περιφερειακό, στο εθνικό, στο παγκόσμιο. Το βλέπετε; Πράγματι, ένα χάος, μια σύγχυση, μια αταξία. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι είστε άνθρωπος. Ότι δεν είστε μια ψηφιακή εφαρμογή που βλέπει γρήγορα, ταξινομεί, ιεραρχεί, κρίνει και τιμωρεί. Ότι εσείς, λοιπόν, επιλέγετε τι να κοιτάξετε και πώς. Είναι πιθανό (είναι απλά μια υπόθεση) ότι το να βλέπεις και το να κρίνεις δεν είναι το ίδιο. Έτσι, λοιπόν, είναι πιθανό εσείς να μην επιλέγετε μόνο, αλλά να αποφασίζετε κιόλας. Να αλλάζετε, για παράδειγμα την ερώτηση, και, από το «*αυτό είναι καλό ή κακό;*», να πηγαίνετε στο «*τι είναι αυτό;*». Η πρώτη ερώτηση

οδηγεί βέβαια σε μια προκλητική συζήτηση (άραγε υπάρχουν ακόμα προκλητικές συζητήσεις;). Κι από εδώ, οδηγείται κανείς στο «*αυτό είναι κακό –ή καλό– επειδή το λέω εγώ*». Ή ίσως να υπάρχει μια συζήτηση για το τι είναι καλό και τι είναι κακό, και από εδώ να οδηγείται κανείς στα επιχειρήματα και τις υποσημειώσεις. Αυτό είναι καλύτερο, βέβαια, από το να κάνει κανείς «λάικ» ή να πατάει το χεράκι τού «μπράβο»· αυτό που σας πρότεινα, όμως, είναι να αλλάξετε το σημείο της εκκίνησης: να διαλέξετε την κατεύθυνση της ματιάς σας.

Για παράδειγμα, αποφασίζετε να κοιτάξετε τους μουσουλμάνους: μπορείτε να διαλέξετε, ας πούμε, ανάμεσα σε αυτούς που έκαναν τη δολοφονική επίθεση κατά του *Charlie Hebdo* ή αυτούς που διαδηλώνουν στους δρόμους της Γαλλίας για να διεκδικήσουν, για να απαιτήσουν, για να επιβάλουν τα δικαιώματά τους. Αφού φτάσατε να διαβάζετε αυτές τις γραμμές, είναι πολύ πιθανό να υποστηρίζετε τους «χωρίς χαρτιά». Προφανώς, αισθάνεστε έως και υποχρεωμένοι να διακηρύξετε ότι ο Μακρόν είναι ένας ηλίθιος. Όμως, ρίχνοντας αυτή τη βιαστική ματιά προς τα πάνω, επιστρέφετε και ξανακοιτάτε τις διαμαρτυρίες, τα στρατόπεδα και τις διαδηλώσεις των μεταναστών. Αναρωτιέστε πόσοι είναι: σας φαίνονται πολλοί, ή λίγοι, ή υπερβολικά πολλοί, ή αρκετοί. Η σκέψη σας έχει περάσει από τη θρησκευτική τους ταυτότητα στο πλήθος τους. Αναρωτιέστε λοιπόν τι να θέλουν, για τι να αγωνίζονται. Κι εδώ αποφασίζετε αν θα ψάξετε στα μέσα και στα κοινωνικά δίκτυα για να το μάθετε …ή αν θα ακούσετε απευθείας τους ίδιους. Ας υποθέσουμε ότι μπορείτε να τους ρωτήσετε. Τους ρωτάτε ποια είναι η θρησκευτική τους πίστη; Τους ρωτάτε πόσοι είναι; Ή τους ρωτάτε γιατί εγκατέλειψαν τη γη τους και γιατί αποφάσισαν να φτάσουν σε εδάφη και ουρανούς με άλλη γλώσσα, άλλη κουλτούρα, άλλους νόμους και άλλους τρόπους; Ίσως σας απαντήσουν με μία μόνο λέξη: πόλεμος. Ή ίσως σας πουν με λεπτομέρειες αυτό που σημαίνει η λέξη αυτή στη δική τους πραγματικότητα. Πόλεμος. Αποφασίζετε να ψάξετε. Πόλεμος πού; Ή, ακόμα καλύτερα, γιατί αυτός ο πόλεμος; Σας βομβαρδίζουν με εξηγήσεις. θρησκευτικές πεποιθήσεις, εδαφικές διεκδικήσεις, λεηλασία των φυσικών πόρων ή απλά ωμή βλακεία. Αλλά δεν είστε

ικανοποιημένοι με τις απαντήσεις, και αναρωτιέστε ποιος κερδίζει από αυτή την καταστροφή, τον ξεριζωμό, την ανοικοδόμηση, τη μετακίνηση των πληθυσμών. Βρίσκετε τότε τα στοιχεία διαφόρων εταιρειών. Ψάχνετε τις εταιρείες αυτές και ανακαλύπτετε ότι βρίσκονται σε διάφορες χώρες και ότι κατασκευάζουν όχι μόνο όπλα, αλλά και αυτοκίνητα, πυραύλους, φούρνους μικροκυμάτων, υπηρεσίες συσκευασίας, τράπεζες, κοινωνικά δίκτυα, «μιντιακό περιεχόμενο», ρούχα, κινητά και υπολογιστές, παπούτσια, βιολογικά τρόφιμα, ναυτιλιακές εταιρείες, διαδικτυακές πωλήσεις, πρωθυπουργούς και υπουργούς, κέντρα επιστημονικής έρευνας, αλυσίδες ξενοδοχείων και εστιατορίων, fast-food, αερογραμμές, θερμοηλεκτρικές μονάδες και, βέβαια, ιδρύματα «ανθρωπιστικής» βοήθειας.

> *θα μπορούσατε να πείτε, τότε, ότι η ευθύνη ανήκει στην ανθρωπότητα και σε ολόκληρο τον κόσμο. Αναρωτιέστε, όμως, μήπως δεν είναι ο κόσμος ή η ανθρωπότητα υπεύθυνοι γι' αυτή την πορεία, γι' αυτή τη διαμαρτυρία, γι' αυτά τα στρατόπεδα μεταναστών, γι' αυτή την αντίσταση. Και έτσι φτάνετε στο συμπέρασμα ότι ίσως, μάλλον, μπορεί, υπεύθυνο να είναι ένα ολόκληρο σύστημα. Ένα σύστημα που παράγει και αναπαράγει τον πόνο, γι' αυτούς που το δημιουργούν και γι' αυτούς που το υποφέρουν.*

Τώρα στρέψτε τη ματιά σας στη διαδήλωση που περνά από τους δρόμους της Γαλλίας. Υποθέστε ότι είναι λίγοι, πολύ λίγοι. Ότι είναι μόνο μια μητέρα που κουβαλάει το μωρό της. Σας ενδιαφέρουν τώρα οι θρησκευτικές της πεποιθήσεις, η γλώσσα, τα ρούχα, η κουλτούρα, οι τρόποι της; Σας ενδιαφέρει ότι είναι μια γυναίκα μόνη, που κουβαλάει το μωρό της στα χέρια; Τώρα για ένα λεπτό ξεχάστε τη γυναίκα, και εστιάστε το βλέμμα στο μωρό. Έχει σημασία αν είναι αγόρι, κορίτσι ή κάτι άλλο; Έχει σημασία το χρώμα; Ίσως τώρα ανακαλύπτετε ότι το σημαντικό είναι η ζωή της.

Τώρα προχωρήστε. Αφού έχετε φτάσει ως εδώ, λίγες ακόμα γραμμές δεν θα σας κάνουν κακό. Εντάξει, όχι μεγάλο κακό.

Υποθέστε ότι αυτή η γυναίκα σας μιλά κι ότι εσείς έχετε το προνόμιο να καταλαβαίνετε αυτό που σας λέει. Πιστεύετε ότι θα απαιτούσε να της ζητήσετε συγγνώμη για το χρώμα του δέρματός σας, τη θρησκευτική σας πίστη, την εθνικότητά σας, τους προγόνους, τη γλώσσα, το φύλο, τους τρόπους σας; Θα νιώθατε υποχρεωμένοι να ζητήσετε συγγνώμη γι' αυτό που είστε; Ελπίζετε ότι θα σας συγχωρέσει κι ότι θα γυρίσετε στη ζωή σας έχοντας ξεχρεώσει; Ή ότι δεν θα σας συγχωρέσει, κι ότι θα της πείτε «*καλά, τουλάχιστον το προσπάθησα, και μετανιώνω ειλικρινά γι' αυτό που είμαι*»;

Ή φοβάστε ότι εκείνη δεν θα σας μιλήσει, παρά θα σας κοιτάξει σιωπηρά, κι εσείς θα νιώσετε αυτό το βλέμμα να σας ρωτά «*Κι εσύ, τι;*».

Αν φτάσετε σε αυτό το συλλογισμό, σε αυτό το συναίσθημα, σε αυτή την αγωνία, σε αυτή την απελπισία, τότε λυπάμαι, δεν έχετε γιατρειά: είστε άνθρωπος.

_*_

Έχοντας πλέον καταστήσει σαφές πως δεν είστε ***ρομπότ,*** μπορείτε να επαναλάβετε την άσκηση στη νήσο Λέσβο, στο Γιβραλτάρ, στα Στενά της Μάγχης, στον ποταμό Σουτσιάτε, στον ποταμό Μπράβο.

> *Μετακινήστε τώρα τη ματιά σας και ψάξτε να βρείτε την Παλαιστίνη, το Κουρδιστάν, τη Χώρα των Βάσκων και τη Γη των Μαπούτσε. Ναι το ξέρω, ζαλίζεστε λίγο… και δεν είναι κι όλα τα μέρη. Στα μέρη όμως αυτά, υπάρχουν εκείνοι (πολλοί ή λίγοι ή παρά πολλοί ή αρκετοί) που επίσης αγωνίζονται για να ζήσουν. Φαίνεται όμως πως θεωρούν τη ζωή αναπόσπαστα συνδεδεμένη με τη γη τους, τη γλώσσα τους, τον πολιτισμό τους, τους τρόπους τους. Αυτό που το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο μάς έμαθε να αποκαλούμε «territorio – έδαφος», και που δεν είναι απλά και μόνο ένα κομμάτι γης. Δεν μπαίνετε στον πειρασμό να θέλετε να ακούσετε τα άτομα αυτά να σας αφηγούνται την ιστορία τους, τους αγώνες τους, τα όνειρά τους; Ναι, το ξέρω, ίσως θα σας βόλευε καλύτερα να ανατρέξετε*

στη Wikipedia, δεν είναι όμως πειρασμός να τα ακούσετε απευθείας και να προσπαθήσετε να τα καταλάβετε;

Επιστροφή τώρα σε ό,τι βρίσκεται ανάμεσα στους ποταμούς Μπράβο και Σουτσιάτε. Πηγαίνετε σε έναν τόπο που λέγεται «Μορέλος». Η ματιά σας ας ξαναπλησιάσει στο δήμο Τεμοάκ. Και ας εστιάσει τώρα στην κοινότητα Αμιλσίνγκο. Βλέπετε αυτό το σπίτι; Είναι το σπίτι ενός άντρα ο οποίος εν ζωή έφερε το όνομα Σαμίρ Φλόρες Σομπεράνες. Μπροστά στην πόρτα αυτή δολοφονήθηκε. Το έγκλημά του; Αντιστεκόταν σε ένα μεγα-πρότζεκτ που σημαίνει θάνατο για τη ζωή των κοινοτήτων στις οποίες αυτός ανήκε. Όχι, δεν έκανα κανένα λάθος γράφοντας: Ο Σαμίρ δολοφονήθηκε όχι γιατί υπεράσπιζε τη δική του ζωή, αλλά τη ζωή των κοινοτήτων του.

Και κάτι παραπάνω: Ο Σαμίρ δολοφονήθηκε γιατί υπεράσπιζε τη ζωή των γενιών που ακόμη δεν υπάρχουν, ούτε καν στις σκέψεις των ανθρώπων. Επειδή για εμάς, για τον Σαμίρ, για τις συντρόφισσες και τους συντρόφους του, για τους αυτόχθονες λαούς οι οποίοι έχουν συνασπισθεί στο CNI (Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο) και για όλους εμάς, όλες εμάς, *όλοιες* εμάς τους ζαπατίστας, **η ζωή της κοινότητας δεν είναι κάτι που διαδραματίζεται μονάχα στο παρόν. Είναι, πάνω από όλα, αυτό που μέλλεται να 'ρθει. Η ζωή της κοινότητας είναι κάτι που οικοδομείται σήμερα, αλλά με τα μάτια στραμμένα στο αύριο.** Η ζωή στην κοινότητα είναι λοιπόν κάτι που κληροδοτείται. Πιστεύετε λοιπόν τώρα εσείς πως ο λογαριασμός έχει κλείσει αν οι δολοφόνοι –φυσικοί ή ηθικοί αυτουργοί – ζητήσουν συγνώμη; Πιστεύετε πως η οικογένειά του, το CNI, εμείς, θα ικανοποιηθούμε αρκεί να ζητήσουν συγνώμη οι εγκληματίες; *«Συγνώμη, εγώ τον στοχοποίησα, για να τον σκοτώσουν οι πληρωμένοι δολοφόνοι, ποτέ δεν ήξερα να κρατώ το στόμα μου κλειστό. θα κοιτάξω να διορθωθώ ή και όχι. Αλλά σας ζήτησα ήδη συγνώμη, διαλύστε τώρα τα μπλόκα διαμαρτυρίας και ας ολοκληρώσουμε το θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, γιατί αλλιώς θα χαθούνε πολλά λεφτά».* Πιστεύετε τώρα εσείς πως αυτό περιμένουν, πως αυτό περιμένουμε, πώς γι' αυτό αγωνίζονται,

πώς γι' αυτό αγωνιζόμαστε; Για να μας ζητήσουν συγνώμη; Να πουν *«συγχωρήστε μας, ναι, δολοφονήσαμε τον Σαμίρ και, επί τη ευκαιρία, θα δολοφονήσουμε και τις κοινότητές σας. Συγχωράτε μας λοιπόν. Και αν δε μας συγχωρέσετε, ποσώς μας ενδιαφέρει, το έργο πρέπει να ολοκληρωθεί».*

Και φαίνεται πως αυτοί που θα ζητούσαν συγνώμη για το θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, είναι οι ίδιοι του Τρένου που κακώς αποκαλείται «Μάγια», οι ίδιοι του «διαδρόμου του Ισθμού», οι ίδιοι που φτιάχνουν φράγματα και ανοιχτά ορυχεία και θερμοηλεκτρικά εργοστάσια, οι ίδιοι που κλείνουν τα σύνορα για να σταματήσουν τα μεταναστευτικά κύματα που προκαλούν οι πόλεμοι που αυτοί τροφοδοτούν, οι ίδιοι που καταδιώκουν τους Μαπούτσε, οι ίδιοι που σφαγιάζουν τους Κούρδους, οι ίδιοι που καταστρέφουν την Παλαιστίνη, οι ίδιοι που πυροβολούν Αφροαμερικανούς, οι ίδιοι που εκμεταλλεύονται (έμμεσα ή άμεσα) τους εργαζόμενους σε κάθε γωνιά του πλανήτη, οι ίδιοι που καλλιεργούν και εγκωμιάζουν την έμφυλη βία, οι ίδιοι που εκπορνεύουν τα παιδιά, οι ίδιοι που σας παρακολουθούν για να μάθουν τι σας αρέσει και να σας το πουλήσουν -κι άμα δεν υπάρχει κάτι που να σας αρέσει δεν έγινε δα και τίποτε, αυτοί ό,τι γουστάρουν κάνουν-, οι ίδιοι που καταστρέφουν τη φύση. Οι ίδιοι που θέλουν να σας κάνουν να πιστέψετε, εσάς, τους υπόλοιπους, *όλοιες* εμάς, πως την ευθύνη για αυτό το παγκόσμιο εν εξελίξει έγκλημα, την φέρουν κάποια έθνη, κάποιες θρησκευτικές πεποιθήσεις, η αντίσταση στην πρόοδο, κάποιοι οπισθοδρομικοί, κάποιες γλώσσες, κάποιες ιστορίες, κάποιοι τρόποι. Και όλα αυτά, στο τέλος τέλος, συνοψίζονται στην «ατομική ευθύνη», στην ευθύνη του καθενός…. ή της καθεμιάς (για να μην ξεχνάμε και την ισότητα των φύλων).

Αν ήταν δυνατόν να πάει κανείς σε όλες αυτές τις γωνιές ετούτου του πλανήτη που ψυχορραγεί, εσείς τι θα κάνατε; Ωραία, δεν το ξέρουμε. Όμως εμείς οι ζαπατίστας, θα πηγαίναμε για να μάθουμε. Εντάξει, και για να χορέψουμε, όμως το ένα δεν αποκλείει το άλλο, νομίζω. Αν υπήρχε η ευκαιρία για κάτι τέτοιο, θα ήμασταν διατεθειμένοι να διακινδυνεύσουμε τα πάντα.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Όχι μόνο τις ατομικές μας ζωές, αλλά και τη συλλογική μας ζωή. Κι αν δεν υπήρχε αυτή η δυνατότητα, θα αγωνιζόμασταν για να τη δημιουργήσουμε. Για να την χτίσουμε, σαν να επρόκειτο για ένα καράβι. Ναι το ξέρω, είναι μια τρέλα. Κάτι το αδιανόητο. Ποιος θα μπορούσε να σκεφτεί πως η μοίρα εκείνων που αντιστέκονται σε ένα θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, σε μια τοσοδούλικη γωνιά του Μεξικού, θα μπορούσε να ενδιαφέρει τον Παλαιστίνιο, τον Μαπούτσε, τον Βάσκο, το μετανάστη, τον Αφροαμερικανό, την νεαρή ακτιβίστρια για το περιβάλλον από τη Σουηδία, την Κούρδισα αντάρτισσα, τη γυναίκα που αγωνίζεται στην άλλη μεριά του πλανήτη, στην Ιαπωνία, την Κίνα, τις Κορέες, την Ωκεανία, τη μάνα Αφρική;

Δε θα έπρεπε, αντίθετα, να πάμε για παράδειγμα στο Τσαμπλεκάλ, στο Γιουκατάν, στα γραφεία της οργάνωσης Equipo Indignación και να τους απαιτήσουμε: *«Έι! Εσείς που είστε λευκοί και θρησκευόμενοι , ζητήστε συγνώμη!»;* Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι θα απαντούσαν: *«κανένα πρόβλημα, περιμένετε όμως τη σειρά σας, γιατί τώρα είμαστε απασχολημένοι, **συνοδεύουμε** αυτούς που αντιστέκονται στο Τρένο Μάγια, αυτούς που λεηλατούνται, διώκονται, φυλακίζονται και σκοτώνονται».* Και θα πρόσθεταν:

«Και έχουμε, επιπλέον, να απαντήσουμε και στην καταγγελία εξοχώτατου ότι μας χρηματοδοτούν οι Iluminatti ως μέρος μιας διαπλανητικής συνωμοσίας για να σταματήσουμε τον Τέταρτο Μετασχηματισμό». Αν για κάτι είμαι βέβαιος, είναι πως θα χρησιμοποιούσαν το ρήμα «**συνοδεύω**» και όχι τα ρήματα «διοικώ», «προστάζω», «καθοδηγώ».

Ή μήπως θα ‘πρεπε καλύτερα να εισβάλουμε στις Ευρώπες με την κραυγή *«Χλωμά πρόσωπα, παραδοθείτε!»,* και να καταστρέψουμε τον Παρθενώνα, το Λούβρο και το Πράδο, κι αντί για γλυπτά και πίνακες, να γεμίσουμε τα πάντα με ζαπατίστικα κεντήματα, ιδιαίτερα δε με μάσκες ζαπατίστικες -οι οποίες, επί τη ευκαιρία, είναι και αποτελεσματικές και καθόλου άσκημες- κι αντί για μακαρονάδες, θαλασσινά και παέγια, να επιβάλουμε την κατανάλωση ελότε, κακατέ και γιέρμπα μόρα, αντί για αναψυκτικά, κρασιά και μπύρες, υποχρεωτικά ποσόλ. Και όποιος

βγει στο δρόμο χωρίς πασαμοντάνια, πρόστιμο ή φυλακή (εντάξει, προαιρετικά, δεν πρέπει και να υπερβάλλουμε)· και να φωνάξουμε: *«Ε!, εσείς εκεί οι ροκάδες, η μαρίμπα είναι υποχρεωτική! Κι από δω και στο εξής, κούμπια και ξερό ψωμί, ξεχάστε εντελώς το ρεγκετόν (σας βάζει σε πειρασμό, έ;). Ε!, εσύ, Πάντσο Βαρόνα, Σαμπίνα, και όλοι εσείς οι άλλοι στις ορχήστρες, θα ξεκινάτε με το Cartas Marcadas, και λούπα συνέχεια, δεν πα να πάει δέκα, έντεκα, δώδεκα, μία δύο, τρεις…. αρκεί, αύριο ξυπνάμε νωρίς! Κι εσύ, ο άλλος, ο τέως βασιλιάς, ο όπου-φύγει-φύγει, άσε ήσυχους αυτούς τους ελέφαντες και στην κουζίνα για μαγείρεμα! Κολοκυθόσουπα για όλη την αυλή* (ναι το ξέρω, η σκληρότητά μου ξεπερνάει κάθε όριο). *Ε;*

> *Πείτε μου τώρα: πιστεύετε εσείς πως ο εφιάλτης των από πάνω είναι μην τους βάλουν να πουν και κάνα συγνώμη; Ή μήπως αυτό που στοιχειώνει τα όνειρα τους είναι ο φόβος και ο τρόμος τους μην εξαφανιστούν, μην πάψουν να έχουν σημασία, μην και δεν τους λαμβάνουν υπόψιν, μήπως γίνουν ένα τίποτα και ο κόσμος τους καταρρεύσει δίχως τον παραμικρό θόρυβο, χωρίς κανέναν για να τους θυμάται, να φτιάχνει προς τιμήν τους αγάλματα, τραγούδια, μουσεία, επετείους; Μήπως πανικοβάλλονται με αυτή την προοπτική;*

_*_

Ήταν από τις λίγες φορές που ο μακαρίτης SupMarcos δεν κατέφυγε σε μια κινηματογραφική σύγκριση για να εξηγήσει κάτι. Όλοι εσείς δεν ήσασταν εδώ τριγύρω για να ξέρετε κι εγώ δεν ήμουν εδώ για να σας πω, αλλά ο μακαρίτης θα εξηγούσε όλα τα στάδια της σύντομης ζωής του με αναφορά σε μια ταινία. Ή θα συνόδευε μια εξήγηση σε σχέση με την εθνική ή τη διεθνή κατάσταση με τη φράση «όπως ακριβώς στην τάδε ταινία». Βέβαια, αρκετές φορές έπρεπε να ανασυνθέσει το σενάριο για να ταιριάζει με την αφήγηση. Καθώς όμως οι περισσότεροι από εμάς

δεν είχαμε δει την ταινία ή δεν είχαμε σήμα στα κινητά μας για να συμβουλευτούμε την wikipedia, τον πιστεύαμε. Αλλά, ας μην ξεφύγουμε από το θέμα μας. Περιμένετε, νομίζω ότι το άφησε γραμμένο σε ένα από αυτά τα χαρτιά που έχουν γεμίσει το μπαούλο των αναμνήσεών του… Εδώ είναι! Λοιπόν, λέει:

«Για να κατανοήσετε τη δέσμευσή μας και το μέγεθος της τόλμης μας , φανταστείτε ότι ο θάνατος είναι μια πόρτα που διασχίζεται. Θα υπάρξουν πολλές και διαφορετικές εικασίες για το τι βρίσκεται πίσω από αυτή την πόρτα: ο ουρανός, η κόλαση, το κενό, το τίποτα. Και για αυτές τις επιλογές, δεκάδες περιγραφές. Η ζωή, λοιπόν, θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ο δρόμος προς αυτή την πόρτα. Η πόρτα, δηλαδή ο θάνατος, θα ήταν έτσι ένα σημείο άφιξης… ή μια διακοπή, μια αδιαπέραστη κάθετη απουσία που τραυματίζει τον αέρα της ζωής.

Κάποιος θα έφτανε σε εκείνη την πόρτα λοιπόν με τη βία των βασανιστηρίων και δολοφονιών, την ατυχία ενός ατυχήματος, το οδυνηρό κλείδωμα της πόρτας στην αρρώστια, μέσω της κόπωσης ή μέσω της επιθυμίας. Δηλαδή, αν και τις περισσότερες φορές φτάνει σε αυτή την πόρτα χωρίς να το θέλει ή να το εννοεί, θα ήταν επίσης πιθανό αυτό να ήταν μια επιλογή.

Στους ιθαγενείς λαούς που σήμερα είναι Ζαπατίστας, ο θάνατος ήταν μια πόρτα που φυτεύτηκε σχεδόν στην αρχή της ζωής. Τα παιδιά συχνά έφταναν σε αυτή την πόρτα πριν από την ηλικία των 5 ετών και τη διέσχιζαν μεταξύ πυρετού και διάρροιας. Αυτό που κάναμε την 1η του Γενάρη του 1994 ήταν να προσπαθήσουμε να κρατήσουμε αυτή την πόρτα μακριά. Φυσικά, για να πετύχουμε το σκοπό μας, έπρεπε να είμαστε διατεθειμένοι να τη διασχίσουμε ακόμα κι αν δεν το θέλαμε. Από τότε όλες μας οι προσπάθειες ήταν, και είναι, να κρατήσουμε αυτή την πόρτα όσο το δυνατόν πιο μακριά, για να «επεκτείνουμε το προσδόκιμο ζωής» όπως θα έλεγαν οι ειδικοί. Αλλά ζωής με αξιοπρέπεια, θα προσθέταμε εμείς. Να την σπρώξουμε μακριά αυτή την πόρτα, να την κάνουμε στο πλάι, πολύ μπροστά και μακριά από το δρόμο. Γι' αυτό είπαμε από την αρχή της εξέγερσης ότι «για να ζήσουμε,

πεθαίνουμε». Γιατί αν δεν κληροδοτήσουμε ζωή, δηλαδή δρόμο , τότε για ποιο λόγο ζούμε;»

_*_

Να κληροδοτείς ζωή

Γι’ αυτό ακριβώς αγωνιζόταν ο Samir Flores Soberanes. Για τη ζωή. Και για τη ζωή είναι ο αγώνας του *Λαϊκού Μετώπου για την Υπεράσπιση του Νερού και της Γης του Morelos, της Puebla και της Tlaxcala*, η αντίσταση και η εξέγερσή τους κατά του θερμοηλεκτρικού εργοστασίου και του λεγόμενου «Ολοκληρωμένου Σχεδίου Morelos»αγώνας για τη ζωή είναι. Το επιχείρημα της κυβέρνησης ενάντια στο αίτημά τους να σταματήσει αυτό το πρόγραμμα θανάτου είναι ότι θα χαθούν πολλά χρήματα.

> *Αυτό που συμβαίνει στο Morelos αντικατοπτρίζει τη σύγκρουση του σήμερα σε ολόκληρο τον κόσμο: χρήμα εναντίον ζωής. Και σε αυτή τη σύγκρουση, σε αυτόν τον πόλεμο, κανένας έντιμος άνθρωπος δεν θα έπρεπε να είναι ουδέτερος: ή με το χρήμα ή με τη ζωή.*

Θα μπορούσαμε λοιπόν να συμπεράνουμε ότι ο αγώνας για τη ζωή δεν είναι μια εμμονή των ιθαγενών λαών. Είναι περισσότερο… ένα κάλεσμα… συλλογικό.

Εντάξει λοιπόν. Υγεία και να μην ξεχνάμε ότι η συγχώρεση και η δικαιοσύνη δεν είναι το ίδιο.

Από τα βουνά των Άλπεων, με την αμφιβολία πού να εισβάλουμε πρώτα: Γερμανία, Αυστρία, Ελβετία, Γαλλία, Ιταλία, Σλοβενία, Μονακό, Λιχτενστάιν; Μπα, αστειεύομαι… Ή μήπως όχι;

SupGaleano, εξασκούμενος στον κομψό του χαιρετισμό με αγκώνα.

Μεξικό, Οκτώβρης του 2020.

Από το Σημειωματάριο του Γατόσκυλου: Ένα βουνό μεσοπέλαγα.

Πρώτο μέρος: η σχεδία.

«Και στις θάλασσες των όλων των κόσμων που στον κόσμο είναι,

φάνηκαν βουνά που κινούνταν πάνω στο νερό και,

πάνω τους, γυναίκες, άντρες και άλλοιες με πρόσωπα απαρνημένα»

«Χρονικά του άυριο». Δον Ντουρίτο της Λακαντόνα.1990.

Στην τρίτη αποτυχημένη προσπάθεια, ο *Μάξο* παρέμεινε σκεφτικός για κάποια δευτερόλεπτα και μετά αναφώνησε: «*θέλει δέσιμο με σχοινί*». «*Στο 'πα*», δεν κρατήθηκε ο Γκάμπινο. Τα απομεινάρια της σχεδίας επέπλεαν διάσπαρτα και συγκρούονταν μεταξύ τους, σύμφωνα με τις ορέξεις του ρεύματος του ποταμού που, τιμώντας το όνομά του «Κολοράδο», βαφόταν με την κοκκινωπή λάσπη που ξεκολλούσε από τις όχθες.

Κάλεσαν, τότε, μια έφιππη ομάδα πολιτοφυλακής, που έφτασε στον ρυθμό της «Cumbia Sobre el Río Suena», του μαέστρο Celso Piña. Δένοντας πολλά σχοινιά το ένα με το άλλο, έφτιαξαν δύο μακριά κομμάτια. Έστειλαν μια ομάδα στην άλλη πλευρά του ποταμού. Έχοντας δέσει γερά τα σχοινιά τους στη σχεδία, οι δύο ομάδες μπορούσαν να ελέγξουν την πορεία του πλεούμενου, χωρίς αυτό να διαλυθεί, με τους κορμούς να παρασύρονται από ένα ποτάμι που δεν είχε την παραμικρή ιδέα για την απόπειρα πλοήγησης.

Ο εν εξελίξει παραλογισμός που περιγράφω, προέκυψε μετά την απόφαση της εισβολής…, εμμμμ… συγνώμη, επίσκεψης στις πέντε ηπείρους. Ε!, ό,τι έγινε έγινε και τώρα δεν ξεγίνεται Γιατί, όταν ψήφισαν, και στο τέλος ο ΣουπΓκαλεάνο τους είπε *«είστε τρελοί, δεν έχουμε καράβι»*, ο *Μάξο* αποκρίθηκε: *«φτιάχνουμε ένα»*. Κι αμέσως άρχισαν να πέφτουν προτάσεις.

Όπως όλα τα παράλογα στα ζαπατιστικά εδάφη, η κατασκευή του «καραβιού» προσέλκυσε τη συμμορία της Ζαπατιστικής Άμυνας.

«Οι συντρόφισσες θα πεθάνουν άθλια», απεφάνθη η Ελπίδα, με τη θρυλική αισιοδοξία της (το κορίτσι βρήκε τη λέξη αυτή σε κάποιο βιβλίο, κατάλαβε ότι χρησιμοποιείται για να αναφερθούμε σε κάτι φρικτό και ανεπανόρθωτο, και τη χρησιμοποιεί κατά βούληση: *«Οι μαμάδες μου με χτένισαν άθλια»*, *«Η δασκάλα μού έβαλε άθλιους βαθμούς»* και τα λοιπά), όταν στην τέταρτη προσπάθεια, η σχεδία διαλύθηκε σχεδόν αμέσως.

«Και οι σύντροφοι επίσης», αισθάνθηκε υποχρεωμένος ο Πεδρίτο να προσθέσει, αμφιβάλλοντας εάν η αλληλεγγύη του φύλου ήταν κατάλληλη γι' αυτήν την… άθλια μοίρα.

«Μπα», απάντησε η Άμυνα. *«Οι σύντροφοι, όπως και να 'χει, εύκολα αναπληρώνονται, αλλά συντρόφισσες… πού θα βρεις; Συντρόφισσα, αληθινή συντρόφισσα, όχι οποιαδήποτε »*.

Η συμμορία της Άμυνας είχε εγκατασταθεί σε στρατηγικά σημεία. Όχι για να παρακολουθεί τις αντιξοότητες των επιτροπών κατά την κατασκευή του πλοίου. Αλλά για να κρατούν, η Άμυνα και η Ελπίδα, και τα δυο χέρια της Συμφοράς, η οποία είχε ήδη προσπαθήσει δύο φορές να πηδήξει στο ποτάμι για να διασώσει τη σχεδία. Και τις δύο φορές, τη σταμάτησε με τάκλιν ο Πεδρίτο, ο Παμπλίτο και ο αγαπητός Αγαπητός. Το μονόφθαλμο άλογο και ο Γατόσκυλος ήταν από την αρχή αποσβολωμένοι. Ανησυχούσαν χωρίς λόγο. Όταν ο ΣουπΓκαλεάνο είδε την ορδή να φτάνει, πρόσταξε τρεις ομάδες πολιτοφυλακών να στηθούν στην όχθη του ποταμού. Με τη συνήθη διπλωματία του και χωρίς να πάψει να χαμογελάει, ο Σουπ τους είπε: *«Αν αυτό το κορίτσι φτάσει στο νερό, είστε όλοι νεκροί».*

Μετά την επιτυχή έκτη προσπάθεια, οι επιτροπές προσπάθησαν να φορτώσουν τη σχεδία με αυτό που ονόμασαν «τα απαραίτητα» για το ταξίδι (ένα είδος κιτ ζαπατιστικής επιβίωσης): ένα σακί τοστάδας, ζάχαρη από ζαχαροκάλαμο, ένα τσουβάλι καφέ, μερικές μπάλες ποσόλ, ένα μάτσο καυσόξυλα, ένα κομμάτι νάιλον για περίπτωση βροχής. Έμειναν σκεφτικοί και συνειδητοποίησαν ότι κάτι έλειπε. Προφανώς, δεν άργησαν πολύ να φέρουν μια μαρίμπα.

Ο *Μάξο* πλησίασε τον Μονάρχη και τον ΣουπΓκαλεάνο που εξέταζαν κάποια σχέδια, για τα οποία θα σας πω άλλη φορά, και είπε: *«Άκου, Σουπ, πρέπει να στείλεις ένα γράμμα σε εκείνους στην άλλη πλευρά: να βρουν σχοινί και να το δέσουν έτσι ώστε να είναι πολύ μακρύ, να ρίξουν τη μια άκρη εδώ, και έτσι από τις δυο όχθες θα βάλουμε σε κίνηση το 'σκάφος'. Αλλά θέλει να οργανωθούν, γιατί αν ρίξει ο καθένας το σχοινί του, τότε απλά δεν θα φτάσει. θέλει να τα δέσουν, λοιπόν, και να είναι οργανωμένοι».*

Ο *Μάξο* δεν περίμενε τον ΣουπΓκαλεάνο να βγει από τη σύγχυσή του για να προσπαθήσει να του εξηγήσει ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε μια σχεδία από κορμούς δεμένους με καλάμια και σε ένα καράβι που μπορεί να διασχίσει τον Ατλαντικό.

Ο *Μάξο* έφυγε για να πάει να επιβλέψει το δοκιμαστικό απόπλου της σχεδίας φορτωμένης με όλον τον εξοπλισμό. Συζητούσαν για το ποιος θα ανέβαινε για μια δοκιμή με ανθρώπους, αλλά το ποτάμι αγρίευε με ένα δυσοίωνο μουρμουρητό, οπότε επέλεξαν να φτιάξουν μια κούκλα από κουρέλια και να τη δέσουν στη μέση του σκάφους. Ο *Μάξο* έκανε τον μηχανικό πλοίων γιατί, πριν από χρόνια, όταν μια ζαπατιστική αντιπροσωπεία πήγε να υποστηρίξει το στρατόπεδο Κουκαπά, μπήκε στη θάλασσα του Κορτές. Ο *Μάξο* δεν εξήγησε ότι σχεδόν πνίγηκε επειδή η πασαμοντάνιας κόλλησε στη μύτη και το στόμα του και δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Σαν ένας παλιός θαλασσόλυκος εξήγησε: *«είναι σαν ένα ποτάμι, αλλά χωρίς ρεύμα, και πιο φαρδύ, σχεδόν το διπλό, όπως η λιμνοθάλασσα Μιραμάρ».*

Ο ΣουπΓκαλεάνο προσπαθούσε να αποκρυπτογραφήσει πώς είναι το «σχοινί» στα γερμανικά, ιταλικά, γαλλικά, αγγλικά, ελληνικά, βασκικά, τουρκικά, σουηδικά, καταλανικά, φινλανδικά κλπ. όταν η ταγματάρχης Ίρμα πλησίασε και του είπε *«γράψε ότι δεν είναι μόνες»*. *«Ούτε μόνοι»,* πρόσθεσε ο αντισυνταγματάρχης Ρονάλντο. *«Ούτε μόνοιες»* τόλμησε η Μαριχοσέ, που ήρθε για να ζητήσει από τους μουσικούς να κάνουν μια εκδοχή της Λίμνης των Κύκνων σε κούμπια. *«Έτσι, χαρούμενο να είναι, να χορεύεται, για να μην είναι λυπημένη η καρδιά τους»*. Οι μουσικοί ρώτησαν τι είναι οι

«κύκνοι». *«Είναι σαν πάπιες αλλά πιο όμορφοι, σαν να τέντωσαν πολύ το λαιμό τους και να έμειναν έτσι. Δηλαδή είναι σαν καμηλοπαρδάλεις αλλά περπατούν σαν πάπιες»*. *«Τρώγονται;»* ρώτησαν οι μουσικοί, που ήξεραν ότι ήρθε η ώρα για το ποσόλ και είχαν έρθει μόνο για να φέρουν τη μαρίμπα. *«Μα τι λέτε; Οι κύκνοι χορεύουν»*. Οι μουσικοί είπαν μεταξύ τους ότι μια έκδοση του «κοτοπουλάκι με πατατούλες» θα μπορούσε να λειτουργήσει. *«θα το μελετήσουμε»*, είπαν και πήγαν να φάνε το ποσόλ τους.

Εν τω μεταξύ, η Ζαπατιστική Άμυνα και η Ελπίδα έπεισαν την Συμφορά ότι ο ΣουπΓκαλεάνο ήταν απασχολημένος, η καλύβα του ήταν άδεια και ήταν πολύ πιθανό να είχε κρύψει ένα πακέτο μάφιν στο κουτί του καπνού. Η Συμφορά δίσταζε, οπότε αναγκάστηκαν να της πουν ότι εκεί θα μπορούσαν να παίξουν ποπ κορν. Την έκαναν όλες μαζί. Ο Sup τις είδε να απομακρύνονται, αλλά δεν ανησύχησε, ήταν αδύνατο να βρουν την κρυψώνα των μάφιν, που ήταν κρυμμένα κάτω από σακούλες μουχλιασμένου καπνού. Απευθυνόμενος στον Μονάρχη και δείχνοντας κάτι διαγράμματα, τον ρώτησε: *«Είσαι σίγουρος ότι δεν βυθίζεται; Επειδή από ό,τι φαίνεται, θα είναι βαριά»*. Ο Μονάρχης έμεινε σκεφτικός και απάντησε: *«Μπορεί, ποιος ξέρει».* Και ύστερα, είπε, σοβαρός: *«Λοιπόν, να πάρουν φούσκες, έτσι θα επιπλέουν»* (σημείωση: φούσκες = μπαλόνια).

Ο Σούπ αναστέναξε και είπε: *«Αυτό που χρειαζόμαστε περισσότερο από ένα πλοίο, είναι λιγάκι λογική»*. *«Και περισσότερο σχοινί»*, πρόσθεσε ο Σουπ Μόυ, που έφτασε ακριβώς τη στιγμή που η σχεδία, φορτωμένη όσο δεν πήγαινε άλλο, βυθιζόταν. Την ώρα που στην ακτή η ομάδα των επιτροπών περιεργαζόταν το ναυάγιο και τη μαρίμπα που επέπλεε ανάποδα, κάποιος είπε: *«Ευτυχώς που δεν φορτώσαμε και τον ηχητικό εξοπλισμό, αυτός είναι πιο ακριβός»*. Όλοι χειροκρότησαν όταν η κούκλα από κουρέλια βγήκε στην επιφάνεια. Κάποιος, διορατικός, της είχε βάλει δύο φουσκωμένα μπαλόνια κάτω από τις μασχάλες.

Έτσι συνέβη, ορκίζομαι. Ήμουνα μάρτυρας.

Μιαου-γαβ.

[1] Στα σύνορα της Γουατεμάλας και της πολιτείας Τσιάπας (Μεξικό).

[2] Στα σύνορα ΗΠΑ και Μεξικού.

[3] Η Equipo Indignación (ομάδα αγανάκτηση) είναι μια μη κυβερνητική οργάνωση, ανεξάρτητη και αυτόνομη από κάθε μορφής εξουσία: κυβέρνηση, πολιτικά κόμματα κλπ. Αντικείμενο της είναι η υπεράσπιση και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσα από συνολική, πολυπολιτισμική και έμφυλη οπτική. http://indignacion.org.mx/

[4] Ο λεγόμενος «τέταρτος μετασχηματισμός» της κεντροαριστερής κυβέρνησης του López Obrador παρουσιάζεται ως η συνέχεια των τριών προηγούμενων: της ανεξαρτησίας, της μεταρρύθμισης και της επανάστασης του 1910.

[5] Elote, cacaté, yerba mora, χαρακτηριστικά προϊόντα της Τσιάπας. Pozol: Ποτό από ζύμη καλαμποκιού με λίγο κακάο, χρονολογούμενο από την προκολομβιανή εποχή στο Ν. Μεξικό.

[6] Pasamontañas: η αντάρτικη κουκούλα-μάσκα

[7] Τραγουδοποιοί της Ισπανίας που ξεκίνησαν τη σταδιοδρομία τους στα τελευταία χρόνια του Φρανκισμού, με τραγούδια διαμαρτυρίας

[8] Παλιό γλυκερό μεξικανικό τραγούδι του Chucho Monge – https://www.youtube.com/watch?v=oQzNWte64bc

[9] Αναφορά στον τέως βασιλιά της Ισπανίας Χουάν Κάρλος, ο οποίος, μετά από σωρεία σκανδάλων, παραιτήθηκε υπέρ του γιου του και τώρα έχει εγκαταλείψει την Ισπανία, καθ’ υπόδειξη του γιού του, για ν αποφύγει το νόμο. Μεταξύ άλλων, ο βασιλιάς αυτός ήταν και μανιώδης κυνηγός μεγάλων θηραμάτων. Πριν χρόνια, κάποιος ηγέτης αφρικανικής χώρας, για δώρο, τον άφησε να σκοτώσει πολλούς άγριους αφρικανικούς ελέφαντες,

προστατευόμενο είδος.

[10] Παραδοσιακό φτηνό μεξικανικό πιάτο

[11] Στο πρωτότυπο lazo, που, μεταξύ άλλων, σημαίνει και δεσμός, σχέση

[12] Κόκκινος, αλλά και ντροπιασμένος, αμήχανος

[13] «Κούμπια ακούγεται δίπλα στο ποτάμι».Πλατινένιο σινγκλ, σε ρυθμούς κούμπια, του πρωτοπόρου μεξικανού συνθέτη, τραγουδιστή και ακορντεονίστα Σέλσο Πίνια

[14] Ξεροψημένες πίτες από καλαμπόκι

[15] Αλλιώς ο Κόλπος της Καλιφόρνια

[16] Τραγούδι κούμπια του χιλιάνικου συγκροτήματος Los Vaskez

[17] Κάνοντας τους κόκκους καλαμποκιού να εκρήγνυνται σαν πυροτεχνήματα

1ο Ανακοινωθέν των Ζαπατίστας: Ένα βουνό μεσοπέλαγα

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ: οι ΄Ζαπατίστας θα διατρέξουν τις πέντε ηπείρους

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ-ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ. ΜΕΞΙΚΟ.

Έκτο μέρος: ΕΝΑ ΒΟΥΝΟ ΜΕΣΟΠΕΛΑΓΑ

5 Οκτωβρίου 2020.

Προς το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο-Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης

Προς την Εγχώρια και Διεθνή Έκτη

Προς τα Δίκτυα Αντίστασης και Εξέγερσης

Προς τους έντιμους ανθρώπους που αντιστέκονται σε κάθε γωνιά του πλανήτη

Αδελφές, αδελφοί, ***αδελφοίες***

Συντρόφισσες, σύντροφοι και ***συντροφόισσες***

Εμείς οι ζαπατίστας, αυτόχθονες λαοί μάγια, σας χαιρετούμε και μοιραζόμαστε μαζί σας αυτό που υπάρχει στη συλλογική μας σκέψη, σύμφωνα με αυτό που βλέπουμε, ακούμε και αισθανόμαστε.

Πρώτο: – Βλέπουμε και ακούμε έναν κόσμο άρρωστο στην κοινωνική του ζωή, κατακερματισμένο σε εκατομμύρια ανθρώπους, αποξενωμένους μεταξύ τους, απορροφημένους στην προσπάθεια τους για ατομική επιβίωση, ενωμένους όμως κάτω από τον ζυγό της καταπίεσης από ένα σύστημα που είναι διατεθειμένο να κάνει τα πάντα προκειμένου να ικανοποιήσει τη δίψα του για κέρδη, ακόμα κι όταν ο δρόμος του αντιστρατεύεται την ίδια την ύπαρξη του πλανήτη Γη.

Η παρέκκλιση του συστήματος και η ηλίθια υπεράσπιση της «προόδου» και της «νεωτερικότητας» συντρίβεται πάνω σε μια εγκληματική πραγματικότητα: *τις γυναικοκτονίες*. Η δολοφονία γυναικών δεν έχει ούτε χρώμα ούτε εθνικότητα, είναι παγκόσμια. Αν είναι παράλογο και εξωφρενικό κάποιος ή κάποια να διώκεται, να εξαφανίζεται, να δολοφονείται για το χρώμα του δέρματος, τη φυλή, την κουλτούρα ή τα πιστεύω του, είναι αδύνατο να χωρέσει ανθρώπινος νους ότι το να είσαι γυναίκα ισοδυναμεί με καταδίκη σε κοινωνικό αποκλεισμό και θάνατο.

Έχοντας μια αναμενόμενη κλιμάκωση (παρενόχληση, σωματική βία, ακρωτηριασμός και δολοφονία), με την εγγύηση μιας δομικής ατιμωρησίας («το άξιζε», «είχε τατουάζ», «τί έκανε σε εκείνο το μέρος τέτοια ώρα;», «με αυτά τα ρούχα τί περίμενε;»), οι δολοφονίες γυναικών δεν έχουν καμία λογική πέραν της εγκληματικής λογικής του συστήματος. Γυναίκες από διαφορετικές γεωγραφίες, κοινωνικά στρώματα, φυλές και ηλικίες που κυμαίνονται από την παιδική μέχρι τα γηρατειά, η μόνη σταθερά είναι το φύλο. Το σύστημα είναι ανίκανο να εξηγήσει γιατί οι γυναικοκτονίες είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την «ανάπτυξη» και την «πρόοδό» του. Στην εξοργιστική στατιστική των θανάτων, όσο πιο «ανεπτυγμένη» είναι μια κοινωνία, τόσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των θυμάτων σε αυτό τον πραγματικό έμφυλο πόλεμο.

Ο «πολιτισμός» μοιάζει να λέει σε μας τους αυτόχθονες λαούς: «η απόδειξη για την υπανάπτυξή σας βρίσκεται στα χαμηλά ποσοστά *γυναικοκτονιών*. Ορίστε, εδώ είναι για σας *μεγαπρογράμματα*, θερμοηλεκτρικοί σταθμοί παραγωγής ενέργειας, ορυχεία, φράγματα, εμπορικά κέντρα, καταστήματα ηλεκτρικών ειδών – ακόμα και τηλεοπτικά κανάλια. Πάρτε τα και μάθετε να καταναλώνετε, γίνετε σαν εμάς. Για να ξεπληρώσετε όμως το χρέος αυτής της βοήθειας για πρόοδο που σας προσφέρουμε, δε φτάνουν η γη, τα νερά, οι κουλτούρες, οι αξιοπρέπειές σας. Πρέπει να συμπεριλάβετε και τη ζωή των γυναικών».

Δεύτερο: – Βλέπουμε και ακούμε τη θανάσιμα πληγωμένη φύση, που στο ψυχορράγημά της προειδοποιεί την ανθρωπότητα ότι τα χειρότερα έπονται. Κάθε «φυσική» καταστροφή προαναγγέλλει την επόμενη και συνειδητά αποσιωπείται ότι είναι οι ενέργειες ενός ανθρώπινου συστήματος που τις προκαλούν.

Ο θάνατος και η καταστροφή δεν είναι πλέον κάτι μακρινό, δεν περιορίζεται από σύνορα, δεν σέβεται τελωνεία και διεθνείς συμβάσεις. Η καταστροφή σε οποιαδήποτε γωνιά του κόσμου, επηρεάζει ολόκληρο τον πλανήτη.

Τρίτο: – Βλέπουμε και ακούμε τους ισχυρούς να αναδιπλώνονται και να καταφεύγουν στα λεγόμενα Εθνικά Κράτη και στα τείχη τους. Και σε αυτό το απίθανο άλμα προς τα πίσω, αναβιώνουν φασιστικοί εθνικισμοί, γελοίοι σωβινισμοί και μια εκκωφαντική φλυαρία. Είχαμε προειδοποιήσει για τους επερχόμενους πολέμους, αυτούς που τρέφονται από κάλπικες, κενές και ψεύτικες ιστορίες που αναγορεύουν εθνότητες και φυλές σε «ανωτερότητες» που θα επιβληθούν με θάνατο και καταστροφή. Οι διαμάχες μεταξύ των διαχειριστών και των επίδοξων διαδόχων τους στις διάφορες χώρες αποκρύπτουν το γεγονός ότι ο αφέντης, ο ηγεμόνας, ο δυνάστης, είναι παντού ο ίδιος και δεν έχει άλλη εθνικότητα από το χρήμα. Στο μεταξύ, οι διεθνείς οργανισμοί αποδυναμώνονται και καταλήγουν να είναι απλώς ονόματα, όπως τα εκθέματα του μουσείου… ή ούτε καν αυτό.

Στο σκοτάδι και τη σύγχυση που προηγούνται αυτών των πολέμων, ακούμε και βλέπουμε την επίθεση, την πολιορκία και τις διώξεις ενάντια σε κάθε ίχνος δημιουργικότητας, ευφυίας και λογικής. Απέναντι στην κριτική σκέψη, οι ισχυροί απαιτούν, αξιώνουν και επιβάλλουν τους φανατισμούς τους. Ο θάνατος που σπέρνουν, καλλιεργούν και θερίζουν δεν είναι μόνο φυσικός, αλλά περιλαμβάνει την εξόντωση της ίδιας της οικουμενικότητας της ανθρωπότητας -την νοημοσύνη-, της εξέλιξης και των επιτευγμάτων της. Αναβιώνουν ή δημιουργούνται νέα αποκρυφιστικά, κοσμικά ή μη, ρεύματα, μεταμφιεσμένα σε κουλτουριάρικες μόδες ή σε *ψευδοεπιστήμες,* ενώ επιχειρείται η καθυπόταξη των τεχνών και των επιστημών σε πολιτικά συμφέροντα.

Τέταρτο: – Η πανδημία του Covid 19 έδειξε όχι μόνο την τρωτότητα του ανθρώπου, αλλά και την απληστία και τη βλακεία των διαφόρων εθνικών κυβερνήσεων και των υποτιθέμενων αντιπολιτεύσεών τους. Αγνόησαν τα πλέον στοιχειώδη μέτρα κοινής λογικής, ποντάροντας διαρκώς στη μικρή διάρκεια της πανδημίας. Καθώς η προέλαση της πανδημίας αποκτούσε όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις, τα νούμερα άρχισαν να αντικαθιστούν τις τραγωδίες. Ο θάνατος έτσι μετατράπηκε σε αριθμούς που

χάνονται καθημερινά ανάμεσα σε σκάνδαλα και δηλώσεις. Ένας ανατριχιαστικός διαγ(κ)ωνισμός μεταξύ γελοίων εθνικισμών, όπου ο μέσος όρος των χτυπημάτων και των τερμάτων καθορίζει το ποια ομάδα, ή Έθνος, είναι καλύτερο ή χειρότερο.

Όπως περιγράφεται λεπτομερώς σε κάποιο από τα προηγούμενα κείμενα, στο ζαπατισμό επιλέξαμε την πρόληψη και την εφαρμογή υγειονομικών μέτρων τα οποία μας συνέστησαν επιστήμονες που μας καθοδήγησαν και μας πρόσφεραν, χωρίς δισταγμό, τη βοήθειά τους. Οι ζαπατιστικοί λαοί τούς ευχαριστούμε και θέλουμε να το εκφράσουμε. Ύστερα από 6 μήνες εφαρμογής αυτών των μέτρων (μάσκες ή το αντίστοιχό τους, απόσταση μεταξύ των ατόμων, διακοπή της επαφής με αστικές περιοχές, καραντίνα 15 ημερών για όσους και όσες μπορεί να είχαν έρθει σε επαφή με κρούσματα, συχνό πλύσιμο με σαπούνι και νερό), θρηνούμε το θάνατο 3 συντρόφων που είχαν άμεση επαφή με κρούσματα και παρουσίασαν 2 ή περισσότερα συμπτώματα που σχετίζονται με τον Covid 19.

Άλλοι 8 σύντροφοι και μια συντρόφισσα, που πέθαναν το διάστημα αυτό, είχαν παρουσιάσει μόνο ένα από τα συμπτώματα. Καθώς δεν διαθέτουμε τεστ, υποθέτουμε ότι το σύνολο των 12 συντρόφων και συντροφισσών πέθαναν από το λεγόμενο Κορωνοιό (η συμβουλή των επιστημόνων ήταν να θεωρούμε κάθε αναπνευστική δυσκολία ως σύμπτωμα του Covid 19). Γι’ αυτές τις 12 απουσίες υπεύθυνοι είμαστε εμείς. Δεν ευθύνεται ούτε ο 4ος Μετασχηματισμός, ούτε η αντιπολίτευση, ούτε οι νεοφιλελεύθεροι, ούτε οι νεοσυντηρητικοί, ούτε οι chairos ούτε οι fifís, ούτε οι συνομωσίες, ούτε οι δολοπλοκίες. Πιστεύουμε πως έπρεπε να είχαμε ενισχύσει στο έπακρο τα προληπτικά μέτρα.

Σήμερα, με την απουσία αυτών των 12 συντρόφων να μας βαραίνει, βελτιώνουμε τα μέτρα πρόληψης σε όλες τις κοινότητες με τη βοήθεια μη κυβερνητικών οργανώσεων και επιστημόνων που, είτε ατομικά είτε συλλογικά, μας καθοδηγούν ώστε να αντιμετωπίσουμε με μεγαλύτερο σθένος μια πιθανή επανεμφάνιση της νόσου. Δεκάδες χιλιάδες μάσκες (χαμηλού κόστους, σχεδιασμένες ειδικά

για να αποτραπεί η μόλυνση ατόμων από πιθανό φορέα του ιού, επαναχρησιμοποιήσιμες και προσαρμοσμένες στις συγκεκριμένες συνθήκες) έχουν διανεμηθεί σε όλες τις κοινότητες. Δεκάδες χιλιάδες επιπλέον κατασκευάζονται στα ραφεία των ανταρτών και των ανταρτισσών και στα χωριά. Η μαζική χρήση μασκών, η καραντίνα δύο εβδομάδων για όσους ενδέχεται να έχουν μολυνθεί, η απόσταση, το συνεχές πλύσιμο των χεριών και του προσώπου με σαπούνι και νερό και η αποφυγή όσο το δυνατόν περισσότερο των μετακινήσεων προς τις πόλεις, είναι μέτρα τα οποία συστήνουμε ακόμα και στους αδελφούς και τις αδελφές μας που δεν είναι ζαπατίστας, στους αδελφούς και τις αδελφές μας που είναι κομματικοί. Για να μπορέσουμε έτσι περιορίσουμε την εξάπλωση της νόσου και να διατηρήσουμε την κοινοτική ζωή.

Οι λεπτομέρειες σχετικά με τη στρατηγική μας θα αναλυθούν εν ευθέτω χρόνω. Προς το παρόν, με τη ζωή να πάλλεται στα σώματά μας, σας λέμε ότι, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις μας (οι οποίες μπορεί να είναι και λανθασμένες), η συλλογική αντιμετώπιση της απειλής ως πρόβλημα της κοινότητας και όχι ως ατομικό πρόβλημα αλλά και το γεγονός ότι οι προσπάθειές μας επικεντρώθηκαν κυρίως στην πρόληψη, μας επιτρέπει να πούμε ως ζαπατιστικοί λαοί: είμαστε εδώ, αντιστεκόμαστε, ζούμε, αγωνιζόμαστε.

Σήμερα, σε όλο τον κόσμο, το μεγάλο κεφάλαιο επιχειρεί να ξαναβγάλει έξω στους δρόμους τους ανθρώπους για να αναλάβουν ξανά το ρόλο τους ως καταναλωτές. Γιατί μόνο τα προβλήματα της Αγοράς τους ανησυχούν: το τέλμα στην κατανάλωση εμπορευμάτων.

Πρέπει να ξαναβγούμε στους δρόμους, ναι, αλλά για να αγωνιστούμε. Γιατί, όπως έχουμε πει και παλιότερα, η ζωή, ο αγώνας για τη ζωή, δεν είναι ατομικό ζήτημα αλλά συλλογικό. Τώρα διαπιστώνουμε ότι δεν είναι καν εθνικό, είναι παγκόσμιο.

***

Πολλά έχουμε δει και έχουμε ακούσει για όλα αυτά. Και πολύ τα έχουμε σκεφτεί. Αλλά όχι μόνο…

Πέμπτο: – Ακούμε και βλέπουμε τις αντιστάσεις και τις

εξεγέρσεις που, ακόμα κι αν σίγησαν ή ξεχάστηκαν, παραμένουν καθοριστικά ίχνη μιας ανθρωπότητας που αρνείται να ακολουθήσει το σύστημα στο βιαστικό του βηματισμό προς την κατάρρευση, αρνείται να ακολουθήσει το μοιραίο τρένο της προόδου που προχωρά, μεγαλοπρεπές και αψεγάδιαστο, προς το γκρεμό, με τον μηχανοδηγό να ξεχνά ότι δεν είναι παρά ένας ακόμα υπάλληλος και να πιστεύει, αφελώς, ότι αυτός αποφασίζει για την πορεία, ενώ το μόνο που κάνει είναι να προχωρά εγκλωβισμένος στις ράγες που οδηγούν στην άβυσσο.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που, χωρίς να λησμονούν τα δάκρυα γι' αυτές και αυτούς που λείπουν, αγωνίζονται με πείσμα για ό,τι πιο ανατρεπτικό -ποιος να το λεγε- υπάρχει σε αυτούς τους κόσμους, τους χωρισμένους σε νεοφιλελεύθερους και νεοσυντηρητικούς: για τη ζωή.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που αντιλαμβάνονται, η καθεμιά σύμφωνα με τον τρόπο, το χρόνο και τη γεωγραφία της, ότι οι λύσεις δεν βρίσκονται στην πίστη στις εθνικές κυβερνήσεις, δεν γεννιούνται προστατευμένες από σύνορα ούτε φορούν διαφορετικές σημαίες και γλώσσες.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που μαθαίνουν σε μας τους, τις, *τουις* ζαπατίστας ότι οι λύσεις βρίσκονται κάτω, στα υπόγεια και στις γωνιές του κόσμου. Όχι στα κυβερνητικά ανάκτορα, ούτε στα γραφεία των μεγάλων επιχειρήσεων.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που μας δείχνουν ότι, αν οι από πάνω γκρεμίζουν τις γέφυρες και κλείνουν τα σύνορα, μένει να διασχίσουμε τους ποταμούς και τις θάλασσες για να συναντηθούμε. Ότι η θεραπεία, αν υπάρχει, είναι παγκόσμια, και έχει το χρώμα της γης, της εργασίας που ζει και πεθαίνει στους δρόμους και στις γειτονιές, στις θάλασσες και στους ουρανούς, στα βουνά και στα έγκατά της. Και, όπως το καλαμπόκι των ιθαγενών, έχει πολλά χρώματα, αποχρώσεις και ήχους.

***

Βλέπουμε και ακούμε όλα αυτά, κι άλλα τόσα. Βλέπουμε και

ακούμε τους εαυτούς μας ως αυτό που είμαστε: ένα νούμερο που δεν μετράει. Γιατί η ζωή δεν έχει καμία σημασία, δεν πουλά, δεν αποτελεί είδηση, δεν περιλαμβάνεται στις στατιστικές, δεν ανταγωνίζεται στις δημοσκοπήσεις, δεν αξιολογείται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, δεν αντιπροσωπεύει κανένα πολιτικό κεφάλαιο, κομματική σημαία ή μοντέρνο σκάνδαλο. Ποιος νοιάζεται αν μια μικρή, πολύ μικρή ομάδα αυτοχθόνων, ιθαγενών ζει, δηλαδή αγωνίζεται;

Γιατί τελικά ζούμε. Παρά τους παραστρατιωτικούς, τις πανδημίες, τα *μεγαπρογράμματα*, τα ψέματα, τις συκοφαντίες και τη λήθη, ζούμε. Δηλαδή, αγωνιζόμαστε.

Κι αυτό σκοπεύουμε να κάνουμε: να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, δηλαδή να συνεχίσουμε να ζούμε. Σκεφτόμαστε ότι, όλα αυτά τα χρόνια, έχουμε δεχθεί την αδελφική αγκαλιά ανθρώπων από τη χώρα μας και τον κόσμο. Σκεφτόμαστε ότι αν εδώ, παρά τις όποιες δυσκολίες, η ζωή αντιστέκεται και ανθίζει, οφείλεται σε αυτούς τους ανθρώπους που αψήφησαν αποστάσεις, γραφειοκρατικές διαδικασίες, σύνορα, και πολιτιστικές και γλωσσικές διαφορές. Ευχαριστούμε όλες εκείνες, εκείνους, *εκείνουες* -αλλά κυρίως εκείνες- που προκάλεσαν και νίκησαν ημερολόγια και γεωγραφίες.

Στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού υπήρχε και θα συνεχίσει να υπάρχει αυτό το αυτί στις καρδιές μας που ακούει όλους τους κόσμους της γης. Ο λόγος και πράξη τους ήταν τροφή για την αντίσταση και την εξέγερση, που δεν είναι παρά η συνέχεια των αντιστάσεων και των εξεγέρσεων των προγόνων μας.

Άνθρωποι που βαδίζουν στα μονοπάτια των επιστημών και των τεχνών, βρήκαν τον τρόπο να μας αγκαλιάσουν και να μας εμψυχώσουν, ακόμα και από απόσταση. Δημοσιογράφοι, fifís ή μη, που πριν αποκάλυπταν την αθλιότητα και το θάνατο και πάντα την αξιοπρέπεια και τη ζωή. Άνθρωποι όλων των επαγγελμάτων και τεχνών βρέθηκαν και συνεχίζουν να βρίσκονται στο πλευρό μας, κάτι που για αυτούς μπορεί και να είναι λίγο, για μας όμως σημαίνει πάρα πολλά.

Αυτά σκέφτεται η συλλογική καρδιά μας και θεωρούμε ότι ήρθε πλέον ο καιρός εμείς οι ζαπατίστας να ανταποκριθούμε στο αυτί, το λόγο και την παρουσία αυτών των κόσμων. Των κοντινών και των μακρινών γεωγραφικά.

Έκτο: – Αποφασίσαμε, λοιπόν, ότι:

Ήρθε η στιγμή να χορέψουν ξανά οι καρδιές, αλλά η μουσική και τα βήματα τους να μην είναι λύπης και παραίτησης.

Διάφορες ζαπατιστικές αντιπροσωπείες από άντρες, γυναίκες και *άλλουες,* που έχουν το χρώμα της γης μας, θα διασχίσουμε τον κόσμο, θα βαδίσουμε και θα ταξιδέψουμε μέχρι τα πιο απομακρυσμένα χώματα, ως τις πιο μακρινές θάλασσες και ουρανούς, αναζητώντας όχι το διαχωρισμό, την ανωτερότητα, τη λοιδορία, ούτε βέβαια τη συγχώρεση και τον οίκτο, αλλά αυτό που μας κάνει ίσους.

Όχι μόνο την ανθρωπότητα που δίνει ζωή στα διαφορετικά μας δέρματα, στους διαφορετικούς μας τρόπους, στις διάφορες γλώσσες και τα χρώματα μας. Αλλά κυρίως το κοινό όνειρο που, ως είδος, μοιραζόμαστε από τότε που, στην φαινομενικά μακρινή Αφρική, από την αγκαλιά της πρώτης γυναίκας αρχίσαμε να κάνουμε τα πρώτα μας βήματα: την αναζήτηση της ελευθερίας που ενθάρρυνε εκείνο το πρώτο βήμα… που μέχρι σήμερα βαδίζει.

Πρώτος προορισμός αυτού του πλανητικού ταξιδιού θα είναι η ευρωπαϊκή ήπειρος.

Θα πλεύσουμε προς την ευρωπαϊκή γη. Θα σαλπάρουμε από τη μεξικανική γη, τον Απρίλιο του 2021.

Αφού ταξιδέψουμε σε διάφορες γωνιές της Ευρώπης των από κάτω και αριστερά, θα φτάσουμε στη Μαδρίτη, την ισπανική πρωτεύουσα, στις 13 Αυγούστου 2021, 500 χρόνια από την υποτιθέμενη κατάκτηση αυτού που σήμερα είναι το Μεξικό. Και αμέσως μετά θα συνεχίσουμε το δρόμο μας.

Θα μιλήσουμε στον ισπανικό λαό. Όχι για να τον απειλήσουμε, να

τον μαλώσουμε, να τον προσβάλουμε ή να απαιτήσουμε. Όχι για να του ζητήσουμε να μας ζητήσει συγνώμη. Όχι για να τον υπηρετήσουμε ή να μας υπηρετήσει.

Αλλά για να του πούμε δύο απλά πράγματα:

Πρώτο: Ότι δε μας κατέκτησαν. Ότι συνεχίζουμε να είμαστε σε αντίσταση και εξέγερση.

Δεύτερο: Ότι δεν έχουν κανένα λόγο να μας ζητούν να τους συγχωρήσουμε. Ας σταματήσουν πια τα παιχνίδια με το μακρινό παρελθόν που δικαιολογούν, με δημαγωγία και υποκρισία, τα σημερινά και εν εξελίξει εγκλήματα: τις δολοφονίες κοινωνικών αγωνιστών όπως ο αδελφός Samir Flores Soberanes, τις γενοκτονίες που κρύβονται πίσω από τα *μεγαπρογράμματα* που σχεδιάστηκαν και πραγματοποιήθηκαν για να ικανοποιήσουν τον ισχυρό -τον ίδιο που μαστίζει κάθε γωνιά του πλανήτη-, την οικονομική στήριξη και ατιμωρησία των παραστρατιωτικών, την εξαγορά συνειδήσεων και αξιοπρεπειών για 30 αργύρια.

Εμείς οι ζαπατίστας ΔΕΝ θέλουμε να επιστρέψουμε σε αυτό το παρελθόν. Ούτε μόνοι ούτε, πολύ περισσότερο, με αυτόν που θέλει να σπείρει το ρατσιστικό του μίσος και να θρέψει τον ξεπερασμένο εθνικισμό του με το υποτιθέμενο μεγαλείο μιας αυτοκρατορίας, των αζτέκων, που αναπτύχθηκε με το αίμα των ομοίων τους. Δεν θα επιστρέψουμε στο παρελθόν με αυτούς που προσπαθούν να μας πείσουν ότι με την πτώση αυτής της αυτοκρατορίας, ηττηθήκαμε και οι αυτόχθονες λαοί αυτής της γης.

Ούτε το ισπανικό κράτος ούτε η καθολική εκκλησία χρειάζεται να μας ζητήσουν συγνώμη για τίποτε. Δε θα καλύψουμε τους απατεώνες που αναρριχώνται πατώντας πάνω στο αίμα μας και προσπαθούν να κρύψουν ότι τα χέρια τους είναι λερωμένα με αυτό.

Για ποιο λόγο να μας ζητήσει συγνώμη η Ισπανία; Γιατί γέννησε έναν Cervantes, έναν José Espronceda, έναν León Felipe, έναν Federico García Lorca, έναν Manuel Vázquez Montalbán, έναν

Miguel Hernández, έναν Pedro Salinas, έναν Antonio Machado, έναν Lope de Vega, έναν Bécquer, έναν Almudena Grandes, τους Panchito Varona, Ana Belén, Sabina, Serrat, Ibáñez, Llach, Amparanoia, Miguel Ríos, Paco de Lucía, Víctor Manuel, Aute siempre, τους Buñuel, Almodóvar, Agrado, Saura, Fernán Gómez, Fernando León, Bardem, τους Dalí, Miró, Goya, Picasso, el Greco και Velázquez; Ή για μια από τις καλύτερες κριτικές σκέψεις παγκοσμίως, που φέρει την σφραγίδα του ελευθεριακού «***A***»; Ή για τη δημοκρατία, για την εξορία, για τον αδελφό μάγια Gonzalo Guerrero;

Για ποιο λόγο να μας ζητήσει συγνώμη η καθολική εκκλησία; Για τον Bartolomé de las Casas, τον Don Samuel Ruiz García, τον Arturo Lona, τον Sergio Méndez Arceo, την αδελφή Chapis; Για τους ιερείς, τις αδελφές μοναχές και λαϊκές, που βάδισαν στο πλευρό των ιθαγενών χωρίς να τους καθοδηγήσουν ή να τους υποκαταστήσουν. Γι’ αυτούς που ρισκάρουν την ελευθερία και τη ζωή τους για να υπερασπιστούν τα ανθρώπινα δικαιώματα;

Το 2021 συμπληρώνονται 20 χρόνια από την Πορεία του Χρώματος της Γης που πραγματοποιήσαμε μαζί με τους αδελφούς λαούς του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου, διεκδικώντας μια θέση σε αυτή τη χώρα που σήμερα καταρρέει.

20 χρόνια μετά θα ταξιδέψουμε και θα διασχίσουμε τον πλανήτη για να του πούμε, ότι αυτός ο κόσμος που υπάρχει στη συλλογική μας καρδιά, έχει χώρος για όλες, για όλους, για *όλουες*. Γιατί απλούστατα αυτός ο κόσμος θα είναι εφικτός μόνο αν όλες, όλοι, *όλοιες*, αγωνιστούμε για να τον χτίσουμε.

Οι ζαπατιστικές αντιπροσωπείες θα αποτελούνται στην πλειοψηφία τους από γυναίκες. Όχι μόνο γιατί αυτές θέλουν να ανταποδώσουν την αγκαλιά που δέχθηκαν στις προηγούμενες διεθνείς συναντήσεις, αλλά κυρίως για να ξεκαθαρίσουμε οι άντρες ζαπατίστας το εξής: είμαστε αυτό που είμαστε, και δεν είμαστε αυτό που δεν είμαστε, χάρη σε αυτές, εξαιτίας αυτών, και με αυτές.

Καλούμε το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο-Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης να συγκροτήσει μια αντιπροσωπεία για να μας συνοδεύσει και έτσι, ο λόγος μας να γίνει πιο πλούσιος για το άλλο που αγωνίζεται εκεί μακριά. Ειδικότερα καλούμε μια αντιπροσωπεία των λαών που κρατούν ψηλά το όνομα, την εικόνα και το αίμα του αδελφού Samir Flores Soberanes ώστε ο πόνος, η οργή, ο αγώνας και η αντίστασή του να φτάσει ακόμα πιο μακριά.

Καλούμε όσους και όσες έχουν κλίση, δέσμευση και ορίζοντα τις τέχνες και τις επιστήμες να συνοδεύσουν, εξ αποστάσεως, το ταξίδι και τα βήματά μας. Και να μας βοηθήσουν έτσι να διαδώσουμε την ιδέα ότι εκεί, στις τέχνες και στις επιστήμες, βρίσκεται η δυνατότητα όχι μόνο της επιβίωσης της ανθρωπότητας, αλλά και η δυνατότητα ενός καινούργιου κόσμου.

Εν κατακλείδι: Φεύγουμε για την Ευρώπη τον Απρίλιο του 2021. Ημερομηνία και ώρα; Δεν το ξέρουμε… ακόμα.

***

Συντρόφισσες, σύντροφοι, *συντροφόισσες*

Αδελφές, αδελφοί και *αδελφοίες*

Αυτή είναι η δέσμευσή μας:

Απέναντι στα δυνατά τρένα, τα κανό μας.

Απέναντι στους θερμοηλεκτρικούς σταθμούς παραγωγής ενέργειας, οι φλογίτσες που εμπιστεύτηκαν οι γυναίκες ζαπατίστας στις γυναίκες που αγωνίζονται σε όλο τον κόσμο.

Απέναντι στα τείχη και τα σύνορα, η συλλογική μας πλεύση.

Απέναντι στο μεγάλο κεφάλαιο, το κοινό μας χωράφι.

Απέναντι στην καταστροφή του πλανήτη, ένα βουνό που ταξιδεύει αξημέρωτα.

Είμαστε ζαπατίστας, φορείς του ιού της αντίστασης και της εξέγερσης. Και ως τέτοιοι, ως τέτοιες θα πάμε στις 5 ηπείρους.

Αυτά … προς το παρόν.

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

Στο όνομα των γυναικών, αντρών και *άλλων* ζαπατίστας

Εξεγερμένος Υποδιοικητής Moisés

Μεξικό, Οκτώβριος 2020.

Υ.Γ. – Ναι, είναι το έκτο μέρος και όπως το ταξίδι, θα ακολουθήσει αντίστροφη πορεία. Δηλαδή, το επόμενο είναι το πέμπτο μέρος, μετά το τέταρτο, στη συνέχεια το τρίτο, το δεύτερο και τελειώνει με το πρώτο.

Το μήνυμα του Πολυτεχνείου νίκησε-Αποτιμήσεις της επόμενης μέρας

Ο απολογισμός των ημερών του Πολυτεχνείου και της κυβερνητικής απόπειρας να απαγορεύσει τις εκδηλώσεις τιμής της μνήμης του λήγει με ολέθρια ήττα για την κυβέρνηση.

Παρά την εξακολουθητική και πολύπρακτη προσπάθεια των τηλεοπτικών Μ.Μ.Ε. και των συνταγματολόγων περιωπής που έσπευσαν να την υποστηρίξουν δεν έπεισε για τη νομιμότητα, ούτε για την υγειονομική αναγκαιότητα της απαγόρευσης, παρά μόνο για την πυγμή της εξουσίας της και των κατασταλτικών της μέσων.

Οσον αφορά τη νομιμότητα :

Πληθώρα νομικών κειμένων με προεξέχον αυτό της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων αναδείκνυε τα σημεία αντισυνταγματικότητας της

παραπάνω απαγορευτικής απόφασης και καλούσε στην ανάκλησή της. Η ανακοίνωση αυτή, στην οποία προστέθηκαν και οι ανακοινώσεις δύο μελών του Δ.Σ. της Ένωσης Διοικητικών Δικαστών και της Πρώην Προέδρου της, αποτέλεσε μία σοβαρότατη τομή στον δικαστικό χώρο, που για πρώτη φορά θεσμικοί του εκπρόσωποι (αντίθετα δυστυχώς με εκείνους των δικηγόρων) υπερασπίστηκαν με αρχές το θεμελιώδες συλλογικό συνταγματικό δικαίωμα των συναθροίσεων, δημιουργώντας ρήγμα και αποποιούμενοι το ρόλο που τους επιφυλάσσει το σύμπλεγμα των φορέων εξουσίας να είναι εκείνοι, οι οποίοι το καταστέλλουν.

> *Η επιστράτευση των συνταγματολόγων του κόσμου της εξουσίας δεν έφερε τα ίδια αποτελέσματα, καθώς οι ανακοινώσεις τους ήταν γεμάτες αοριστολογίες, ανεπάρκεια απαντήσεων και εν τέλει επίκληση της «κοινής λογικής» αντί συγκεκριμένων συνταγματικών και νομικών επιχειρημάτων.*

Οσον αφορά την υγειονομική αναγκαιότητα της απαγόρευσης :

Το άδειασμα της κυβέρνησης στην συνέντευξη τύπου του εκπροσώπου της Εθνικής Επιτροπής Προστασίας Δημόσιας Υγείας έναντι του κορωνοϊου Covid-19 κ. Γκίκα Μαγιορκίνη στις 16/11/2020, ο οποίος ερωτηθείς σχετικά για την γνώμη – φάντασμα της επιτροπής που φέρεται σύμφωνα με τον αρχηγό ΕΛΑΣ να τον οδήγησε στην λήψη της απαγορευτικής απόφασης απάντησε ότι δεν υφίσταται, διαψεύδοντας την ύπαρξή της και απαντώντας ότι πρόκειται για πολιτική απόφαση των κυβερνώντων. Αυτά τα είπε ο άνθρωπος που έχει διοριστεί από την ίδια την κυβέρνηση ως μέλος και εκπρόσωπος της επιτροπής που επικαλούνται.

Η εξέλιξη αυτή, σε συνδυασμό με τη διαβεβαίωση εκατοντάδων νοσοκομειακών γιατρών ότι δεν συντρέχει κίνδυνος μετάδοσης από υπαίθρια ολιγόωρη συγκέντρωση με τήρηση των μέτρων ασφαλείας, πολλοί από τους οποίους μάλιστα πήραν μέρος στα σχετικά συλλαλητήρια, αφαίρεσε κάθε αξιοπιστία από το πρόσχημα της υγειονομικής προστασίας.

Αποδείχθηκε τελικά ότι η «από 4/11/2020 γνώμη της Εθνικής

Επιτροπής Προστασίας Δημόσιας Υγείας έναντι του κορωνοϊου Covid-19», που επικαλείται η απαγορευτική απόφαση του αρχηγού ΕΛΑΣ, ήταν ανύπαρκτη.

Η ήταν υπαρκτή, αλλά δεν είχε καμμία αναφορά στο μέτρο της απαγόρευσης των συναθροίσεων, άρα η επίκλησή της για αυτήν ήταν προϊόν αυθαίρετης ερμηνείας της η μάλλον διαστρέβλωσής της, χωρίς δυνατότητα δημόσιου ελέγχου της, από τον αρχηγό ΕΛ.ΑΣ.

Ετσι εξηγείται το ότι που παρά τις επανειλημμένες πιέσεις ο αρχηγός και η κυβέρνηση αρνήθηκαν σθεναρά να την δώσουν στη δημοσιότητα.

Η απόφαση της Προέδρου του ΣτΕ

Τα έλαβε άραγε υπόψη της αυτά η κ. Πρόεδρος του ΣτΕ που έσπευσε μέσα σε λίγες ώρες να απορρίψει το αίτημα προσωρινής διαταγής της απόφασης που απαγόρευσε τις συναθροίσεις ;

Ζήτησε «τον φάκελλο της διοίκησης» ως όφειλε, στις λίγες ώρες που ασχολήθηκε μέχρι να αποφανθεί ;

Διαπίστωσε την συνδρομή του ουσιώδους τύπου της απαγόρευσης και το περιεχόμενο της γνώμης της Επιτροπής πριν σχηματίσει τη δικανική της πεποίθηση ;

Διάβασε ιδίοις όμμασιν τη γνώμη αυτή ;

Η μήπως αρκέστηκε και αυτή στην «κοινή λογική» ;

Δεν μας διαφωτίζει άλλωστε η απόφασής της. Στερούμενη ανακοινωθέντος σκεπτικού αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο να απορρίφθηκε λόγω δημοσίου συμφέροντος, όσο και για το ότι η αίτηση δεν συνοδεύθηκε από τα κατά νόμον απαιτούμενα παράβολα.

Ανεξάρτητα όμως από τα παραπάνω, η απόφαση της προέδρου του ΣτΕ αντέστρεψε εντελώς το κλίμα, δημιούργησε νέα προτεραιότητα στα πρωτοσέλιδα και στα πρώτα θέματα των δελτίων ειδήσεων και έδωσε μία σανίδα σωτηρίας στην κυβέρνηση, όση δεν μπόρεσαν να

της δώσουν ούτε οι συνταγματολόγοι, ούτε η επιτροπή προστασίας δημόσιας υγείας. Χωρίς κανένα σκεπτικό, αλλά και χωρίς την ανάγκη διατύπωσης κανενός σκεπτικού που να εκθέτει το ΣτΕ ανάλογα σε μελλοντικές περιπτώσεις, αλλά ανοιχτή όπως προαναφέρθηκε επικοινωνιακά σε όλα τα ενδεχόμενα για μία υπόθεση που ούτως ή άλλως ήταν δεδομένο, ότι κανένα άλλο στάδιο εκδίκασης δεν πρόκειται να επακολουθήσει, αφού η ισχύς της προβαλλόμενης απόφασης έληγε σε 4 μέρες. Το μόνο, λοιπόν, που είχε σημασία θα ήταν αυτή η προσωρινή διαταγή.

<u>Το ολέθριο λάθος του θεσμολαγνικού βολονταρισμού</u>

Η προφανής αίσθηση υπεροχής των απόψεων περί αντισυνταγματικότητας της απαγορευτικής απόφασης προφανώς υπήρξε οδηγός για την πρωτοβουλία άμεσης προσφυγής με αίτηση ακύρωσης, αίτηση αναστολής και αίτημα προσωρινής διαταγής στο ΣΤΕ. Αποτέλεσμα ήταν να «βάλουν στο παιχνίδι» και το ΣτΕ ανατρέποντας την υπεροχή των λοιπών παραγόντων.

Ήταν ένα τραγικό λάθος που δεν έπρεπε και ούτε πρέπει να ξαναγίνει. Οσο αντιπροσωπευτικός και αν θεωρεί τον εαυτό του ένας συλλογικός φορέας, πολύ δε περισσότερο ένας πολίτης ,οφείλει να λαμβάνει υπ όψη του το σύνολο των πολιτών, πολιτικών και κοινωνικών φορέων που αφορούν οι έννομες συνέπειες της πρωτοβουλίας που λαμβάνει. Και να παίρνει υπόψη του ότι οι αποφάσεις των θεσμικών οργάνων της δικαστικής εξουσίας που αφορούν κανονιστικές πράξεις λειτουργούν «erga omnes» και δεν περιορίζονται μόνο σε εκείνους που αιτούνται την ακύρωση τους. Η απόρριψη μίας αίτησης ακύρωσης ή αναστολής ή προσωρινής διαταγής αναστολής δεν αναδίδει συνέπειες μόνο σε βάρος των αιτούντων, αλλά σε βάρος του συνόλου της κοινωνίας. Στην προκειμένη περίπτωση απέναντι σε μία απόφαση γενικής και καθολικής και σχετικά διαρκούς (τέσσερις ημέρες) σε όλη την επικράτεια απαγόρευσης, όπως είναι η συγκεκριμένη απόφαση του Πολυτεχνείου, οι έννομες συνέπειες μιας δικαστικής κρίσης θα ήταν αντίστοιχες και ανεξαίρετες.

Και μόνο αυτό το κριτήριο αυτό απέκλειε ακόμα και το να

διανοηθεί κανείς την πρωτοβουλία αυτή, όσο και αν η πίεση χρόνου απαιτούσε την άμεση και επιτακτική λήψη μίας σχετικής απόφασης.

Όφειλαν ακόμα να έχουν διδαχθεί από το ιστορικό προηγούμενο του Νοέμβρη 1999, όταν υπέπεσε σε παρόμοιο θεσμικό λάθος το Κ.Κ.Ε., που προσέφυγε με αίτηση αναστολής στο Συμβούλιο της Επικρατείας ενάντια στην απαγόρευση της συνάθροισης για την επίσκεψη Κλίντον στην Αθήνα, που είχε λάβει τότε η κυβέρνηση Σημίτη με Υπουργό Δημόσιας Τάξης και τότε τον Μιχάλη Χρυσοχοϊδη.

Αναφέρομαι στην απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του ΣτΕ 633/1999 με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής εκτέλεσης του Κ.Κ.Ε. κατά της απόφασης του Γενικού Αστυνομικού Διευθυντή Αττικής, που απαγόρευε τη δημόσια υπαίθρια συνάθροιση ή πορεία οργανωμένων ομάδων στον Αερολιμένα Αθηνών και σε συγκεκριμένες οδούς στο κέντρο της Αθήνας (πολύ μικρότερη έκταση απαγόρευσης από την τρέχουσα), «*για λόγους προστασίας της δημόσιας ασφάλειας, καθόσον την ημερομηνία που αυτές θα ελάμβαναν χώρα, είχε προγραμματιστεί επίσημη επίσκεψη στην Ελλάδα του Προέδρου των Η.Π.Α. Κλίντον και απειλούνταν σοβαρός κίνδυνος για τη ζωή και σωματική ακεραιότητα του ξένου επισήμου και των μελών της αποστολής του, ο οποίος κίνδυνος δεν μπορούσε να αποτραπεί αλλιώς*»

Και τότε η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας και συγκεκριμένα όχι απλά του Προέδρου του, αλλά της Επιτροπής Αναστολών του ως προς αίτημα της αιτούμενης αναστολής της απαγορευτικής διαταγής, υπήρξε απορριπτική με αποτέλεσμα την απονομιμοποίηση όλου του μπλοκ αντίστασης στην κυβερνητική απαγόρευση και την νομιμοποίηση της αστυνομικής καταστολής που με ανελέητο ξύλο, βιομηχανία χημικών και εκτεταμένες επιδρομές σε όλη σχεδόν την περιφέρεια του Δήμου Αθήνας ξυλοκόπησε και καταδίωξε άγρια χιλιάδες διαδηλωτές.

Το ίδιο μήνυμα εξέπεμψε και η προχθεσινή απορριπτική για το αίτημα προσωρινής διαταγής απόφασης της προέδρου του ΣτΕ. Το

σκληρό πάθημα που υποστήκαμε, είτε φταίγαμε είτε όχι, όλοι όσοι θέλαμε να αντιταχθούμε στην κυβερνητική απαγόρευση και να πάρουμε μέρος στην πορεία του Πολυτεχνείου δεν γυρνάει πίσω. Απαίτησή μας είναι τουλάχιστον να αποτελέσει μάθημα για εκείνους που είχαν την ατυχία να πάρουν αυτήν την πρωτοβουλία, και για κάθε αντίστοιχη μελλοντική φιλοδοξία. Καμία υπερεκτίμηση των νομικών ικανοτήτων δεν επιτρέπει να παραγνωρίζονται πολιτικές συγκυρίες και σκοπιμότητες, αλλά τελικά και ο ίδιος ο θεσμικός ρόλος των ανώτατων φορέων της δικαστικής εξουσίας, ιδίως όταν μάλιστα η συνοχή του λόγου της για πρώτη φορά πλήττεται όπως παραπάνω αναδείχθηκε. Το ότι ο χώρος του κινήματος δεν διαθέτει συντακτική συνέλευση και όργανα εκπροσώπησης δεν συγχωρεί σε κανένα μέλος του την υποκατάστασή του. Καμία αστική έννοια του δικαιώματος, που πράγματι επιτρέπει αναμφισβήτητα στον καθένα να προσφεύγει και να ζητά δικαστική προστασία δεν πρέπει να παρακάμπτει την κινηματική αναλογικότητα του τρόπου άσκησής του, ή ακόμα και την ανάγκη μη άσκησής του, όταν γνωρίζει ότι αφορά πολλαπλάσιους άλλους. Όταν η αποκατάσταση των αρνητικών συνεπειών δεν του είναι δυνατή, έχει υποχρέωση να αποφεύγει τις ενέργειες που τις προκαλούν. Ακόμα και όταν θεωρεί ότι ανάλογα πολλαπλάσιες είναι οι πιθανότητες επιτυχίας του νομικού του εγχειρήματος, οφείλει και αυτήν την πρόβλεψη του να την θέτει στα παραπάνω κριτήρια.

Και να συνειδητοποιεί ότι είναι εντελώς διαφορετική η όποιας δικονομικής μορφής συμμετοχή η παρέμβαση σε «δίκη ανοιγείσα» από το άνοιγμα μιας δίκης. Και μάλιστα όσο μεγάλης έκτασης και σημασίας. Διαφορετικά, πρόκειται για μία αυθαιρεσία πολύ μεγαλύτερη από εκείνου του «μπάχαλου» που πετάει μία πέτρα στην αστυνομία, ύστερα τρυπώνει στο κοινό μπλοκ των διαδηλωτών για να κρυφτεί και εξαιτίας της ενέργειάς του αυτής το κοινό μπλοκ των διαδηλωτών που δεν ρωτήθηκε ούτε συναίνεσε για αυτήν την πράξη, αντιμετωπίζει τα χημικά και το ξύλο.

Είναι λάθος να υποτιμά κανείς την αξία και την δυνατότητα μίας θεσμικής δικαστικής παρέμβασης, αλλά πολύ μεγαλύτερο λάθος

είναι να την υπερτιμάει. Το λάθος αυτό το πληρώσαμε ακριβά και το 1999 και προχθές.

Το Πολυτεχνείο 2020

Παρά τον καθημερινό υγειονομικό εκβιασμό, την απάτη της κυβέρνησης με την γνώμη – φάντασμα της επιτροπής υγείας, την καθημερινή τρομοκρατία όλων των φορέων της κατασταλτικής εξουσίας με τις εκατοντάδες συλλήψεις, παραπομπές και επιβολές προστίμων των προηγούμενων ημερών, την συγκοινωνιακή δυσχέρανση πρόσβασης, την ασφυκτική αστυνομοκρατία, τις απειλές ξυλοδαρμού, συλλήψεων και προστίμων, χιλιάδες αγωνιστές, Αθηναίοι (αλλά και στη Θεσσαλονίκη, στην Καρδίτσα, στα Γιάννενα, στην Πάτρα, στην Ηγουμενίτσα, στο Ρέθυμνο και αλλού) και δεκάδες οργανώσεις της αριστεράς τίμησαν την αποστολή τους, δήλωσαν παρόντες στην επέτειο του Πολυτεχνείου και προσπάθησαν να διαδηλώσουν. Τήρησαν στο ακέραιο και με την καθοδήγηση των αγωνιζόμενων νοσοκομειακών γιατρών τα μέτρα προστασίας, απέναντι σε αστυνομικά ασκέρια, που ο ένας δίπλα στον άλλον σε δημόσια θέα αποτελούσαν εστία κινδύνου και μεταξύ τους και προς όσους έρχονταν σε επαφή. Στάθηκαν με αξιοπρέπεια απέναντι στην επέλαση των χημικών του νερού και των συλλήψεων. Στέρησαν από την αστυνομία και την κυβέρνηση το ηθικό πλεονέκτημα αποφεύγοντας τα επεισόδια.

> *Είναι η πρώτη φορά που αστυνομική ανακοίνωση δικαιολογεί την καταστολή επικαλούμενη όχι τη συμπεριφορά των διαδηλωτών, αλλά το ότι «τηρήθηκε ο νόμος». Φυσικά δεν τηρήθηκε κανένας νόμος, παρά μία αντισυνταγματική και απατηλή απόφαση του αρχηγού ΕΛ.ΑΣ. στηριγμένη σε μία ανύπαρκτη γνώμη της Επιτροπής Προστασίας της Υγείας. Το ψέμα έχει κοντά ποδάρια. Πόσες τέτοιες άλλωστε θα δούμε από σήμερα και μετά που λήγει η ισχύς της ; Πιστεύω καμία δεν πρόκειται να αποτολμήσει. Οι νομικές αντιστάσεις που αναδείχθηκαν και στο εύρος και στη σύνθεση και στην ποιότητά τους είναι ικανές να την αποδομήσουν ξανά. Ενώ ακόμα και οι διορισμένοι γιατροί της Επιτροπής δεν δείχνουν πρόθυμοι να την στηρίξουν.*

Φυσικά η στρατιωτική ισχύς της κυβέρνησης και της αστυνομίας φάνηκε στο δρόμο, στην Πανεπιστημίου, στα Σεπόλια και αλλού. Διέλυσε τις διαδηλώσεις, κατάβρεξε και κυνήγησε, προσήγαγε και συνέλαβε, μετέφερε σηκωτούς στα τέσσερα διαδηλωτές, μπήκε σε σπίτια και έδειρε ολόκληρες οικογένειες. Αλλά αυτό δεν είναι δείγμα νίκης, παρά αδυναμίας.

Και το 1973 τα τάνκς μπήκαν μέσα στο Πολυτεχνείο. Αλλά η **ανυπακοή νίκησε** και σε λίγους μήνες η χούντα αποτελούσε παρελθόν.

Όσο πιο βαθύ γίνεται το σκοτάδι, τόσο πιο κοντά πλησιάζει το ξημέρωμα.

Αθήνα, 18/11/2020

Κώστας Παπαδάκης

Η σύγκρουση των εθνικισμών στην Ανατολική Μεσόγειο: Μία εισαγωγή

του Αλέξη Ηρακλείδη*

Η σύγκρουση των εθνικισμών στην Ανατολική Μεσόγειο:

μία εισαγωγή

Ο εθνικισμός είναι η ιδεολογία που θεωρεί ότι η εθνική οντότητα πρέπει να συμπίπτει με την κρατική. Ο εθνικισμός επιδιώκει τη συλλογική πολιτική έκφραση, ανάπτυξη και επιβίωση ενός έθνους, την ένωση των μελών του υπό μία πολιτική στέγη (με ανεξαρτησία, ένωση, ίδρυση αυτονομίας ή ομόσπονδου

κράτους) και, σε ορισμένες περιπτώσεις, επιδεικνύει και αλυτρωτισμό (*irredentism*), δηλαδή την επέκταση με εθνοτικά ή εθνικά και ιστορικά κριτήρια σε γειτονικές χώρες.

Υπάρχουν δύο κύριες επιστημονικές θεωρίες για τον εθνικισμό, ο μοντερνισμός και ο εθνοσυμβολισμός. Κατά τον μοντερνισμό, το έθνος ως συλλογική ταυτότητα και η αντίστοιχη ιδεολογία του εθνικισμού είναι προϊόν των δύο τελευταίων αιώνων της ανθρώπινης ιστορίας. Τα έθνη και ο εθνικισμός είναι ανθρώπινες κατασκευές και μύθοι που δημιουργήθηκαν από τα τέλη του 18ου αιώνα και εξακολουθούν να δημιουργούνται μέχρι σήμερα, με τους ιδεολόγους κάθε έθνους να επινοούν την παράδοση και την εθνική ιστορία εκάστου καινούργιου έθνους.

Ο εθνοσυμβολισμός συμφωνεί ως προς το σύγχρονο του έθνους και του εθνικισμού, και ότι ο εθνικισμός όντως «κατασκευάζει» το έθνος και όχι το αντίθετο, αλλά τα εθνοτικά σύμβολα προϋπάρχουν (γλώσσα, θρησκεία, κουλτούρα, κοινή ζωή και ιστορία σε μία περιοχή) και δεν «εφευρίσκονται» από το μηδέν. Με άλλα λόγια, αν δεν προϋπάρχουν εθνοτικές ρίζες, δεν ριζώνει ένα εθνικό δέντρο και όποτε αυτό έχει επιχειρεί έχει αποτύχει.

Το έθνος, η εθνική ταυτότητα και η εθνική ιδεολογία (εθνικισμός) θεμελιώνονται με την καθιέρωση και πλήρη αποδοχή μίας «εθνικής ιστορίας», που με πειστικά επιχειρήματα (πειστικά για τον λαό στον οποίο αναφέρονται, αλλά συχνά ακατάληπτα ή φανταστικά για τους λοιπούς λαούς) αποδεικνύει την ύπαρξη και συγκρότηση της εθνικής ταυτότητας. **Οι εθνικές ιστορίες προεκτείνουν αναχρονιστικά την ύπαρξη ενός έθνους σε ένα μακρινό και ένδοξο παρελθόν, σε εποχές που δεν υπήρχε η σημερινή έννοια και αίσθηση του έθνους , της εθνικής ταυτότητας ή του εθνικισμού.** Εθνικοί ιστορικοί, συχνά διαπρεπείς και ως επιστήμονες, ερμήνευσαν το παρελθόν του λαού τους ως ενιαίο και συνεχές στον χώρο και τον χρόνο.

> *Η εθνική ιστορία έχει επιλεκτική μνήμη, κρύβει και αποσιωπά τα «δυσάρεστα οικογενειακά μυστικά» της εθνικής πορείας και εμπεριέχει ηθελημένα ή μη ιστορικά λάθη, όπως είχε πρώτος*

παρατηρήσει ο Ernest Renan, π.χ. ένοπλες συγκρούσεις ή αποτρόπαιες πράξεις και σφαγές εντός του μετέπειτα έθνους ξεχνιούνται ή αποσιωπούνται.

Το εγχείρημα αυτό της εθνοκατασκευής μοιραία καταλήγει στον εθνοκεντρισμό: θετική αυτο-εικόνα, αρνητική για τους κατά καιρούς ιστορικούς αντιπάλους. Ο εθνοκεντρισμός «είναι ο τεχνικός όρος για εκείνη τη θέαση των πραγμάτων κατά την οποία η δική μας ομάδα είναι το κέντρο των πάντων, και όλες οι άλλες ομάδες ιεραρχούνται και αποτιμώνται με αναφορά σε αυτήν».

Στο πλαίσιο του εθνοκεντρισμού βλέπουμε τους εαυτούς μας ενάρετους, δίκαιους και ανώτερους, τους άλλους ως άξιους περιφρόνησης, άδικους και κατώτερους, αποδίδουμε στους άλλους τις δικές μας δυσκολίες, δεν τους εμπιστευόμαστε, τους μισούμε, τους φοβόμαστε και σε περίπτωση ένοπλης σύγκρουσης μαζί τους, το να τους φονεύουμε αποτελεί αξιέπαινη και ανδρεία πράξη.

Μια και το θέμα μας είναι ο εθνικισμός στην Ανατολική Μεσόγειο θα αναφερθώ σε τέσσερις εθνικισμούς και εθνικές αφηγήσεις που και οι τέσσερις σε κάποια ιστορική στιγμή επέδειξαν αλυτρωτισμό και επιθετικότητα έναντι γειτονικών χωρών ή έναντι μειονοτήτων στη χώρα τους: στο ελληνικό, τον ελληνοκυπριακό, τον τουρκικό και στον σιωνισμό των Ισραηλινών.

Στην ελληνική περίπτωση το αφήγημα που επικράτησε πλήρως ως θέσφατο είναι βέβαια το αφήγημα του Κωνσταντίνου Παπαρρηγόπουλου που αντικατέστησε αυτό του Αδαμαντίου Κοραή, δηλαδή της ύπαρξης και της συνέχειας τους ελληνικού έθνους στο ίδιο χώρο από τους Ομηρικούς χρόνους μέχρι σήμερα (αντιθέτως ο Κοραής και οι πολλοί οπαδοί στην Ελλάδα, υποστήριζαν ότι οι Έλληνες εξαφανίστηκαν από το προσκήνιο της ιστορίας με την Μάχη της Χαιρώνειας (338 π.Χ.) και συνεπώς οι Μακεδόνες και μετά οι Βυζαντινοί ήταν κατακτητές των Ελλήνων και πάντως όχι Έλληνες.

Υπάρχουν και δύο άλλα αφηγήματα που όμως δεν επιδιώκουν

αντικατάσταση του Παπαρρηγοπούλειου σχήματος, αλλά την προσθήκη κάποιων αποχρώσεων, συγκεκριμένα του αριστερού Σβορώνου, του δεξιού Βακαλόπουλου και άλλων που μιλούν για μια πρώτη ανάδυση του ελληνικού έθνους κατά τον 13ο με 15ο αιώνα, κυρίως με τον νέο-Πλατωνικό φιλόσοφο Γεώργιο Γεμιστό-Πλήθωνα και ορισμένους άλλους. Και υπάρχει και το ακραίο αφήγημα του θεολόγου Χρήστου Γιανναρά, που οι αντίπαλοι του έχουν ονομάσει νέο-Ορθοδοξία που δαιμονοποιεί τόσο τη Δύση όσο και τους Τούρκους.

Πάντως σε όλα ανεξαιρέτως τα ελληνικά αφηγήματα και στα τέσσερα, η Οθωμανική Αυτοκρατορία, η Τουρκία και η Τούρκοι δαιμονοποιούνται ως βάρβαροι, κατακτητές, αιμοσταγείς, κλπ , και επεκτατικοί, μη σεβόμενοι τα διεθνή σύνορα, απειλητικοί κλπ..

Η κύρια αντίρρηση στο σχήμα του Παπαρρηγοπούλειο σχήμα ήρθε, αρχικά, από τον Γιάνη Κορδάτο στον Μεσοπόλεμο, τον οποίο κατακεραύνωσαν ως προδότη. Σήμερα οι πιο σοβαροί μη εθνικιστές Έλληνες ιστορικοί και άλλοι κοινωνικοί επιστήμονες αποδομούν, εξυπακούεται, το Παπαρρηγοπούλειο σχήμα, όπως, σημειωτέον, κάνουν και άλλοι ιστορικοί σε γειτονικές χώρες για τα δικά τους εθνικά ιστορικά αφηγήματα, για να αναφερθώ σε τρεις περιπτώσεις που γνωρίζω καλά, στη Βόρεια Μακεδονία, την Βουλγαρία και την Τουρκία.

Στην ελληνοκυπριακή ιστορική αφήγηση έχει επικρατήσει το ελληνικό, το Παπαρρηγοπούλειο σχήμα, με μόνο μια μειοψηφία, κυρίως αριστερών (μελών ή προσκείμενων στο ΑΚΕΛ) να το αμφισβητούν, παίρνοντας το νήμα από τον Κορδάτο. Οι δεύτεροι μιλούν για μια πιο σύνθετη και πολύ πιο πρόσφατη συνείδηση της ύπαρξης ελληνικής ταυτότητα, τονίζουν την αίσθηση μιας κυπριακής ταυτότητας διακριτής από την ελληνική, μια ελληνοκυπριακή ταυτότητα και όχι σκέτη ελληνική. Και βέβαια δεν δαιμονοποιούν τους Τουρκοκύπριους(Τ/Κ από εδώ και στο εξής), το αντίθετο μάλιστα.

Ωστόσο η κυρίαρχη αφήγηση των Ε/Κ θεωρεί του ίδιους πιο

γνήσιους Έλληνες και από τους Έλληνες (Ελλαδίτες, όπως τους λένε, ή «καλαμαράδες») και κατεξοχήν δαιμονοποιεί τους Τ/Κ. Τους θεωρούν σκέτους Τούρκους, όχι γηγενείς στη μεγαλόνησο, φερέφωνο της Τουρκίας και όπως οι Τούρκοι βάρβαροι, κλπ. Δηλαδή οι Τ/Κ δεν αναγνωρίζονται από τους περισσότερους Ε/Κ όπως ορίζουν οι ίδιοι τους εαυτούς. Το στοιχείο αυτό, μαζί με τον έντονο εθνικισμό των περισσότερων Ε/Κ, είναι ένας από τους κύριους λόγους για την μη επίλυση του Κυπριακού, με ευθύνη των Ε/Κ, και κυρίως λόγω της της αδυνατότητας τους να αποδεχθούν τους Τ/Κ ως ισότιμους σε ένα επανενωμένο διζωνικό ομόσπονδο Κυπριακό κράτος.

Εξυπακούεται ότι για την πλειονότητα των Ε/Κ ο δαίμονας είναι η Τουρκία, «ο αιμοδιψής Αττίλας». Γι΄αυτό τους είναι αδύνατον να πιστέψουν ότι ο Ερντογάν ήταν όντως υπέρ της επανένωσης και ομοσπονδιακής λύσης το 2003-2004 (και για μια δεκαετία), ούτε ότι στο Κραν Μοντανά (2017) η Τουρκία ήταν έτοιμη να δεχθεί αλλαγή των εγγυήσεων και απόσυρση των κατοχικών στρατευμάτων.

Έρχομαι τώρα στην περίπτωση των Τούρκων της Τουρκίας στο κράτος που δημιουργήθηκε το 1922-1923. Στην τουρκική περίπτωση δεν υφίσταται μια κυρίαρχη εθνική αφήγηση όπως στην Ελλάδα, αλλά τέσσερις: (1) ο παντουρκισμός, (2) Ανατολισμός, (3) Τουρκική Ιστορική θέση (Κεμάλ Ατατούρκ) και (4) Τουρκική-Ισλαμική σύνθεση.

Σε όλες αυτές, πλην της Ανατολίας, οι Έλληνες (Βυζαντινοί, σύγχρονοι Έλληνες από την Ελληνική Επανάσταση και μετά) δαιμονοποιούνται ως άξεστοι, φανατικοί εθνικιστές, θρησκόληπτοι, Χριστιανοί Ορθόδοξοι φονταμενταλιστές, αιμοσταγείς, και επεκτατικοί, μη σεβόμενοι τα διεθνή σύνορα, απειλητικοί εναντίον τους.

Σε σχέση με το πώς βλέπουν οι μεν τους δε θα επανέλθω μετά, όταν δούμε το Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο.

Ας πάμε τώρα σε μια άλλη περίπτωση στο Ισραήλ. Στην περίπτωση των Ισραηλινών υπάρχουν κατά βάση τρεις εθνικές αφηγήσεις. Και

οι τρεις μιλάνε για το Βιβλικό Ισραήλ, αλλά κατά τα άλλα διαφοροποιούνται.

Οι αριστεροί και κεντροαριστεροί του Εργατικού Κόμματος, με τους πατέρες του Ισραήλ, Weizman και Ben Gurion, που κυριαρχούσαν πριν από την ανεξαρτησία και τα πρώτα 20 χρόνια της ανεξαρτησίας του Ισραήλ, διαθέτουν έναν εθνικισμό, τον σιωνισμό, που είναι μη θρησκευτικός (παρόλο που η ταυτότητα των Ισραηλινών στηρίζεται κατά κύριο λόγο στη θρησκεία). Κατ΄αυτόν τον σιωνισμό δικαίωμα στην Παλαιστίνη θα το έχουν τελικά οι πιο ικανοί, οι πιο δουλευταράδες, δηλαδή οι Εβραίοι-Ισραηλινοί και όχι οι ανίκανοι, νωθροί και θρησκόληπτοι Άραβες. Ωστόσο, σε σχέση με την επίλυση της διένεξης Ισραήλ-Παλαιστινίων είναι υπέρ της επιστροφής εδάφους (δηλαδή των Κατεχομένων από το Ιούνιο του 1967) με αντάλλαγμα την ειρήνη.

Ο αντίπαλος του αριστερού αυτού σιωνισμού ήταν από τον Μεσοπόλεμο και μετά, ο σιωνιστικός ρεβιζιονισμός του Jabotinsky, που πρέσβευε ότι, ασχέτως δίκαιου ή άδικου, θα πάρουμε το Βιβλικό Ισραήλ των προγόνων μας δια των όπλων (με τις ξιφολόγχες μας) και μετά θα επεκταθούμε και θα διπλασιαστούμε, όπως έκαναν οι Έλληνες από το 1821 μέχρι το 1922. Όσο για τους Παλαιστίνιους απλούστατα δεν υπάρχουν, είναι απλώς Άραβες και ως εκ τούτου ας πάνε να ζήσουν στα αχανή αραβικά εδάφη που διαθέτουν και πετρέλαιο.

Ο ρεβιζιονισμός αυτός σιωνισμός υιοθετήθηκε από τη δεξιά, από το Κόμμα Λικούντ (τώρα του Νετανιάχου). Όπως είχε πει ο πρώτος ηγέτης του Λικούντ που έγινε πρωθυπουργός, ο Μεναχίν Μπέγκιν, στο ισραηλινό του ακροατήριο, μην τολμήστε ποτέ να πείτε ότι υπάρχουν Παλαιστίνιοι ως ξεχωριστός λαός, γιατί αν το κάνετε, είναι σαν να ήρθαμε και να τους κατακτήσαμε αδίκως, και πάντως όλοι οι Άραβες της περιοχής μας είναι τρομοκράτες.

Δηλαδή όπως και στην περίπτωση των Ε/Κ έναντι των Τ/Κ, οι Παλαιστίνιοι δεν αναγνωρίζονται γι΄αυτό που θέλουν να είναι, ως Παλαιστίνιοι. Και οι Παλαιστίνιοι από την πλευρά τους, ειδικά οι αριστεροί, υποστηρίζουν, στα σοβαρά, ότι οι

Ισραηλινοί δεν είναι έθνος αλλά μόνο θρησκεία και η έλευση τους στη καρδιά της Μέσης Ανατολής καταχθόνιο σχέδιο των ιμπεριαλιστών της Ευρώπης και της Αμερικής εναντίον των Αράβων, των νόμιμων κατοίκων της περιοχής.

Πάντως στους δύο αρχικούς σιωνισμούς (στον αριστερό αλλά και στον δεξιό) η θρησκεία ήταν εκτός και εκτός ήταν και οι Ορθόδοξοι Εβραίοι, με ή χωρίς πολιτικά κόμματα.

Τα πράγματα όμως χειροτέρεψαν όταν ο δεύτερος σιωνισμός, ο δεξιός, του Λικούντ, μπολιάστηκε από τον εβραϊκό θρησκευτικό φονταμενταλισμό, κάτι που συνέβη από τον Αραβο-Ισραηλινό Πόλεμο του Ιουνίου του 1967 και μετά. Ο σιωνισμός αυτός, γνωστός ως «νέος σιωνισμός» ή «εβραϊκός δογματισμός» (των δύο ραβίνων Κουκ, πατέρα και γιού) είναι ακόμη πιο αλυτρωτικός και εχθρικός προς τους Παλαιστίνιους που τους θεωρεί Ναζί, έτοιμους να επιδοθούν σε νέο Ολοκαύτωμα. Κατά συνέπεια πρέπει να εκδιωχθούν και να αντιμετωπιστούν δια της ένοπλης βίας. Η εκδίωξη των Αράβων και ο πόλεμος εναντίον τους είναι «θέλημα θεού», όπως οι καταστροφή των Καναϊτών από τους Εβραίους στο Βιβλικό Ισραήλ. Στόχος το Ερέτζ Γισραέλ (επανενωμένη Ιουδαία και Σαμάρια), δηλαδή η προσάρτηση τόσο των Ιεροσολύμων όσοι και της Δυτικής Όχθης του Ιορδάνη, γίνεται για λόγους εθνικής ταυτότητας και ιουδαϊκής θρησκείας. Συνεπώς δεν χωράει, σε καμία περίπτωση επιστροφή εδαφών και τελική ειρήνη με τους Άραβες, αλλά μόνο πυγμή και πόλεμος.

Ας επιστρέψουμε όμως και πάλι στην ελληνοτουρκική διαπλοκή. Προκειμένου να κατανοήσουμε καλύτερα τον ελληνικό και τον τουρκικό εθνικισμό, που όπως με τους Κυπρίους και τους Ισραηλινούς-Παλαιστίνιους, ο ένας τρέφει τον άλλο, απαραίτητο είναι να δούμε πως αντιλαμβάνεται εκάστη πλευρά τον Άλλο, εικόνες και στερεότυπα που στηρίζονται πλέρια στις εκατέρωθεν εθνικές αφηγήσεις, στο εκατέρωθεν εθνικισμό και εθνοκεντρισμό.

Σήμερα μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας επικρατεί απόλυτη έλλειψη εμπιστοσύνης και βαθύτατη καχυποψία, η βεβαιότητα ότι η άλλη πλευρά θέλει να μας βλάψει με τον χειρότερο δυνατόν τρόπο,

βάλει κατά των δικαίων μας, βάλει κατά των καίριων και νομιμοποιημένων ζωτικών εθνικών μας συμφερόντων.

Σε ότι αφορά το Αιγαίο, η Ελλάδα είναι πεπεισμένη (όπως ήταν πριν την ύφεση του 1999) ότι η Τουρκία είναι αναθεωρητική στο Αιγαίο, στο πλαίσιο και ενός αναδυόμενου «νέο-Οθωμανισμού», όπως αποκαλείται, που είναι πιο εμφανής σήμερα λόγω Ερντογάν που φέρεται σχεδόν σαν «σουλτάνος» (όπως τον δείχνουν συχνά όχι μόνο τα ελληνικά ΜΜΕ, αλλά και τα ξένα).

Κατά την Αθήνα, η Άγκυρα επιζητεί, από το 1973 και μετά, την ανατροπή του υπάρχοντος *status quo* στο Αιγαίο. Κατόπιν αυτού, κεντρική επιδίωξη της εθνικής στρατηγικής είναι πώς να αντιμετωπισθεί πιο αποτελεσματικά ο «τουρκικός αναθεωρητισμός» στο Αιγαίο και αλλού, στη Δυτική Θράκη, στην Κύπρο, στην Αν. Μεσόγειο.

Αντιθέτως η κυρίαρχη τουρκική άποψη σε ότι αφορά το Αιγαίο είναι ότι η Ελλάδα (και όχι εκείνη) είναι αναθεωρητική στη περιοχή αυτή. Η Ελλάδα επιζητεί εδώ και δεκαετίες να αλλάξει το υπάρχον *status quo* στο Αιγαίο υπέρ της και σε βάρος της Τουρκίας. Ο ελληνικός αναθεωρητισμός στο Αιγαίο φαίνεται από τα εξής: τη συνεχή αναφορά-απειλή για επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης από τα 6 στα 12 ναυτικά μίλια, την επαναστρατικοποίηση των νήσων του Ανατολικού Αιγαίου, την παλαιότερη (το 1931) επέκταση τους εναερίου στα 10 ναυτικά μίλια (αντί των 6 που θα έπρεπε να είναι για να συνάδει με την αιγιαλίτιδα ζώνη), που συνεχίζει και διατηρείται μέχρι και σήμερα, και την κατάχρηση των αρμοδιοτήτων της που απορρέουν από τον έλεγχο της εναερίου κυκλοφορίας.

Η Τουρκία είναι πεπεισμένη ότι η Ελλάδα εκλαμβάνει το Αιγαίο ως «ελληνική λίμνη», σαν να μην υπάρχει άλλη παράκτια χώρα στη θάλασσα αυτή και μάλιστα με ακτογραμμή στο Αιγαίο σχεδόν 3000 χιλιομέτρων.

Για μια πληρέστερη κατανόηση της γενικότερης τουρκικής στάσης με αντίκτυπο και στα θέματα του Αιγαίου, θα πρέπει να αναφερθώ

και στο «σύνδρομο των Σεβρών» ή «φοβία των Σεβρών». Ο μπαμπούλας αυτός των Τούρκων είναι ο φόβος επανεμφάνισης μίας κατάστασης όπως αυτή που δημιουργήθηκε με τη Συνθήκη των Σεβρών (Αύγουστος 1920) που, αν εφαρμοζόταν, η Τουρκία θα διέθετε λιγότερο από το ένα τρίτο του σημερινού της μεγέθους.

Για τους Τούρκους πρόκειται για το τρόμο της συρρίκνωσης και του διαμελισμού της χώρας τους που δεν αποτελεί μόνο παρανοϊκή αφήγηση των αδαών Τούρκων με ελλιπή παιδεία και άγνοια της διεθνούς πολιτικής, αλλά αντίληψη με τεράστια απήχηση σε πολιτικούς (και όχι μόνο σε εθνικιστές πολιτικούς), στρατιωτικούς, δημοσιογράφους, ανώτατους διπλωματικούς αλλά και πολλούς διανοούμενους, δεξιούς (εθνικιστές και ισλαμιστές), κεντροαριστερούς (κεμαλικούς) και αριστερούς.

Μάλιστα οι περισσότεροι Τούρκοι πιστεύουν ότι οι Σέβρες το 1920 δεν ήταν κάτι το ιστορικά μοναδικό, αλλά η στιγμή που οι Ευρωπαίοι προσπάθησαν να πράξουν αυτό που πάντοτε ήθελαν, και αυτό επιδιώκουν να κάνουν ακόμη και σήμερα.

Στα πλαίσια του συνδρόμου των Σεβρών εξέχουσα θέση κατέχει η Μεγάλη Ιδέα, που η πλειονότητα των Τούρκων θεωρεί ότι έχει αναβιώσει στην Ελλάδα από τη δεκαετία του 1950 και ισχύει μέχρι και σήμερα ως εξής: με μίνιμουμ επιδιώξεις της Ελλάδας μία ελληνική Κύπρο ή μία Κύπρο ενωμένη με την Ελλάδα, είτε έμμεσα ενωμένη μέσω Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Αιγαίο «ελληνική λίμνη»· και μάξιμουμ επιδιώξεις της Ελλάδας την προσάρτηση της Ίμβρου και της Τενέδου, την κατοχή της Κωνσταντινούπολης, ελληνικό κράτος στο Πόντο και προσάρτηση της Σμύρνης.

> *Γενικότερα, στην Τουρκία επικρατεί, σε πολλές μελέτες και σε παρουσιάσεις των ελληνοτουρκικών σχέσεων στα ΜΜΕ και αλλού, η ακόλουθη ρήση που εκλαμβάνεται ως αξίωμα: «Η ελληνική εξωτερική εδράζεται στη Μεγάλη Ιδέα, συνεπώς είναι επεκτατική. Η τουρκική εξωτερική πολιτική εδράζεται στο 'Εθνικό Σύμφωνο' (Misak-ι-Milli), συνεπώς είναι αμυντική».*

Τέλος, οι Τούρκοι πιστεύουν ότι υφίσταται εναντίον τους

προσπάθεια «Ορθόδοξης περικύκλωσης», με πρωταγωνιστές τους Έλληνες, τους Ρώσους, τους Αρμένιους και τους Ελληνοκύπριους.

Και οι Έλληνες από την πλευρά τους πιστεύουν ότι υπάρχει εναντίον τους προσπάθεια δημιουργίας ενός ανθελληνικού «μουσουλμανικό τόξου στα Βαλκάνια» τουρκικής έμπνευσης.

Σε σχέση με το Κυπριακό η Τουρκία βλέπει ως υπεύθυνους για τη μη λύση τους Ε/Κ όπως συνέβαινε παλιότερα με τον απορριπτικό Πρόεδρο Τάσσο Παπαδόπουλο.

Ειδικότερα σε σχέση με την Ανατολική Μεσόγειο η Τουρκία θεωρεί ότι η Ελλάδα, με την Κύπρο συν το «μισητό Ισραήλ», προσπαθούν να την περικυκλώσουν και να την περιορίσουν μόνο στα χωρικά της ύδατα, ενώ η ακτογραμμή της είναι στην Αν. Μεσόγειο ή μεγαλύτερη από όλα τα εκεί κράτη, κάτι προφανώς άδικο, αλλά και εχθρικό. Ότι και να λένε οι Έλληνες ιθύνοντες (ο ΣΥΡΙΖΑ ως κυβέρνηση ή η Νέα Δημοκρατία σήμερα), ότι η συμφωνία με την Αίγυπτο ή ο αγωγός EastMed δεν στρέφεται κατά της Τουρκίας, δεν τους πείθει και δεν τους καθησυχάζει και όλα αυτά τα βλέπουν και σε συνδυασμό με την αρνητική στάση του Προέδρου Αναστασιάδη και την «κολεγιά» με τον Νετανιάχου.

*__Ο Αλέξης Ηρακλείδης είναι Ομότιμος Καθηγητής Παντείου ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ και Επίλυσης Κρίσεων__

Οι δικηγόροι δεν θα γίνουν πρόβατα που επιλέγουν τους όρους σφαγής τους!

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΠΡΟΒΑΤΑ ΠΟΥ ΕΠΙΛΕΓΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΣΦΑΓΗΣ ΤΟΥΣ

ΚΛΕΙΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΟΣΟ ΔΙΑΡΚΕΙ Η ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΠΛΗΡΗΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ !

Η σημερινή ανακοίνωση για το νέο κλείσιμο από τις 7.11.2020 υπερβαίνει και εκ των πραγμάτων δίνει λύση στη διαμάχη μεταξύ των συνδικαλιστικών φορέων δικαστών, εισαγγελέων και γραμματέων αφενός και δικηγόρων αφετέρου σχετικά με την ανάγκη να κλείσουν τα δικαστήρια λόγω της πανδημία η μη.
Και αποτελεί ευκαιρία να διατυπωθούν μερικά σχόλια και σκέψεις σχετικά.

1. Η νομιμοποίηση της θεσμικής εκπροσώπησης από την Ολομέλεια των Προέδρων και τον Πρόεδρο του Δ.Σ.Α. είναι αναμφισβήτητη. Την έχω υπηρετήσει επί σειρά ετών και ο ίδιος. Αλλά η αφόρητη πίεση που άσκησαν μέχρι τώρα για να παραμείνουν τα δικαστήρια της Αθήνας ανοιχτά παρά την εξάπλωση της πανδημίας είναι εσφαλμένη και είμαι βέβαιος ότι αντανακλά στρεβλά τις διαθέσεις και τις επιθυμίες του δικηγορικού σώματος, ενώ κατ αποτέλεσμα υπηρετεί μόνο την κυβέρνηση και όχι τους δικηγόρους και την κοινωνία.

2. Η αντιμετώπιση της πανδημίας σήμερα αναμφισβήτητα προϋποθέτει λήψη σοβαρότερων μέτρων από εκείνα που είχαν ληφθεί τον Μάρτιο 2020. Τότε χωρίς πολύ σκέψη και με έναν αριθμό κρουσμάτων όχι μεγαλύτερο από 100 την ημέρα, τα δικαστήρια έκλεισαν, όπως και όλες σχεδόν οι παραγωγικές δραστηριότητες, πάρθηκαν και άλλα ακόμα αυστηρότερα μέτρα και η πανδημία αντιμετωπίστηκε.
Αποδείχθηκε όμως γρήγορα ότι οι θυσίες του ελληνικού λαού και μεταξύ αυτού και των δικηγόρων, που δεν θα ξεχάσουν την εξαπάτηση τους από την κυβέρνηση με το κόλπο των voucher και την ελλιπή αποζημίωση τους για το υπόλοιπο χρονικό διάστημα που έμειναν χωρίς δουλειά, είχαν προγραμματισθεί για να εξυπηρετήσουν την διαχείριση της επερχόμενης θερινής τουριστικής περιόδου του 2020.
Προφανώς η κυβέρνηση ονειρευόταν και προετοίμασε μία Ελλάδα – υγειονομικό παράδεισο για τον τουρισμό σε σχέση με τις μαστιζόμενες από πολλαπλάσια κρούσματα Ιταλία και Ισπανία και

πίστεψε ότι η «βαρειά βιομηχανία» θα πιάσει την καλή και θα ρεφάρει.
Πολύ γρήγορα και εύκολα άνοιξε τις πύλες της από στεριά και αέρα για να εισρεύσει ο πολυπόθητος τουρισμός, προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των αεροπορικών και τουριστικών εταιριών.
Το αποτέλεσμα ήταν ο άμεσος πολλαπλασιασμός των κρουσμάτων, η μεταφορά τους από την νησιωτική χώρα στις μεγάλες πόλεις και στην συνέχεια η ακατάσχετη εξάπλωση τους. Σήμερα ο ρυθμός των ημερήσιων κρουσμάτων έχει εικοσαπλασιαστεί από εκείνον του Μαρτίου 2020, καθώς ο ημερήσιος αριθμός περνάει και τα δύο χιλιάδες κρούσματα, ενώ μπαίνουμε πιά στον χειμώνα. Η κυβέρνηση συμπεριφέρθηκε σαν καπιταλιστής τζογαδόρος. Εχασε αλλά αρνείται να πληρώσει.
Η απόφαση για καραντίνα το Νοέμβρη έχει το ίδιο ομολογημένο σκεπτικό : θυσιάζουμε έναν μήνα νεκρό για την αγορά με στόχο να μειωθούν τα κρούσματα ώστε τον Δεκέμβρη η αγορά να ανοίξει. Και να αρχίσει νέο κύμα και τότε !

3. Το Εθνικό Σύστημα Υγείας σε ελάχιστα καλύτερη κατάσταση βρίσκεται από εκείνη του Μαρτίου 2020, καθώς ούτε η αύξηση του αριθμού των Μ.Ε.Θ., ούτε οι προσλήψεις του προσωπικού που έγιναν είναι ικανές για να αποκαταστήσουν τα κενά και να εξασφαλίσουν την δυνατότητα υποδοχής περιστατικών διασωλήνωσης που θα προκύψουν από τα κρούσματα.
Κάτω από τις συνθήκες αυτές και με το εμβόλιο για την αντιμετώπιση της πανδημίας να μην είναι ορατό ως ενδεχόμενο στο άμεσο μέλλον, απαιτούνται προφανώς σοβαρότερα μέτρα, πέρα από τη μάσκα και τις αποστάσεις.
Τέτοια δεν είναι η απολύτως αντισυνταγματική απαγόρευση της κυκλοφορίας και μάλιστα χωρίς εξαιρέσεις που επιβλήθηκε πρόσφατα, έστω και για περιορισμένες ώρες την νύχτα και που ως μέτρο το μόνο που προσφέρει είναι να ερεθίζει τις ορέξεις της εξουσίας για την περιστολή των στοιχειωδών συνταγματικών δικαιωμάτων των πολιτών.
Αυτά άραγε δεν απασχολούν τους ανταγωνιζόμενους εκπροσώπους του χώρου της δικαιοσύνης ; Δεν θυμάμαι καμμία σχετική

ανακοίνωση, έστω και λιγότερο μαχητική.
Είναι ο περιορισμός των παραγωγικών και κοινωνικών δραστηριοτήτων, οι οποίες συνεπάγονται μετακινήσεις και συγχρωτισμό, ιδίως σε κλειστούς χώρους, και κίνδυνο μετάδοσης των κρουσμάτων.

4. Μία από αυτές τις δραστηριότητες είναι φυσικά και τα δικαστήρια. Εφελκύουν χιλιάδες διαδίκων, μαρτύρων, δικηγόρων, τεχνικών συμβούλων, αλλά και γραμματέων, υπαλλήλων, δικαστών, εισαγγελέων και λοιπά καθημερινά, ενώ προκαλούν ισάριθμες τουλάχιστον μετακινήσεις για προπαρασκευαστικές εργασίες (συναντήσεις σε δικηγορικά γραφεία, προετοιμασίες εκδικάσεων κ.λ.π.). Το γεγονός, ότι από το κλείσιμο των δικαστηρίων οι μη έμμισθοι (μαχόμενοι) δικηγόροι είναι εκείνοι, οι οποίοι θα πεινάσουν σε αντίθεση με γραμματείς, υπαλλήλους, δικαστές, εισαγγελείς κ.λ.π., των οποίων ο μισθός τρέχει αδιατάρακτα, είναι αλήθεια.
Αλλά αυτό δεν είναι αιτία να αναλάβουμε μία τεράστια ευθύνη απέναντι στην κοινωνία για να προτάξουμε τη βιοποριστική μας ανάγκη και να δώσουμε το μήνυμα ότι αψηφούμε τον κίνδυνο από την εξάπλωση της πανδημίας μπροστά στο να μην πεινάσουμε, όταν μάλιστα είναι προφανές ότι τα δικαστήρια και αν ακόμα είναι ανοιχτά θα υπολειτουργούν, οι υποθέσεις θα αναβάλλονται πολύ ευκολότερα λόγω κρουσμάτων, ασθενειών, φόβου μετάδοσης, δυσχέρειας μετακινήσεων κ.λ.π., ενώ η ελεεινή οικονομική κατάσταση όλου του κόσμου είναι προφανές, ότι θα οδηγήσει σε μειωμένες αμοιβές, καθυστερήσεις πληρωμών κ.λ.π.

Αλλωστε με ποια ψυχολογία να δουλέψει κανείς απερίσπαστος σε ένα νεκρό περιβάλλον και με ψυχολογία διάχυτου καθημερινού κινδύνου ;
Και τι σημαίνει ακριβώς «ανοιχτά δικαστήρια» ;
Οι ουρές στην είσοδο του Ειρηνοδικείου ;
Τα ραντεβού μετά από δέκα μέρες στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών για να πάρεις μία δικογραφία ;
Οι υποχρεωτικές ηλεκτρονικές αιτήσεις στη γραμματεία του Πρωτοδικείου που ικανοποιούνται μετά από πολλές εβδομάδες ΄;

Τα γραφεία που είναι κλειστά και υποστελεχωμένα ;
Μήπως αυτές είναι εικόνες από το μέλλον της καθημερινότητας των μαχόμενων δικηγόρων, που η πανδημία αποτελεί πρώτης τάξεως αφορμή για να εγκατασταθούν στην ανοχή μας και να επιδεινώσουν ακόμα περισσότερο τις συνθήκες δουλειάς μας και την απροθυμία του κράτους να τις εξυπηρετεί ;
Αυτά επιδιώκουμε να νομιμοποιήσουμε ;
Είμαστε ικανοποιημένοι που κάναμε τις τρείς δικαστικές ενώσεις, που συνδικαλιστικά δεν διακρίνονταν και από ιδιαίτερη σύμπνοια, να εκδώσουν κοινή ανακοίνωση για τα αυτονόητα και να προχωρούν και σε κινητοποιήσεις ;
Αποτελεί αγωνιστική περγαμηνή το γεγονός ότι οι δικηγόροι εμφανίζονται να ανησυχούν περισσότερο για τα εισοδήματά τους, ενώ οι δικαστές για τη δημόσια υγεία ;
Σε μία συγκυρία που ζητούμενό της είναι η κατάκτηση του δικαιώματος κριτικής στην εισαγγελική και δικαστική εξουσία, το ζήτημα της πανδημίας βρήκαμε ως πεδίο αντιπαράθεσης ;
Η δικαιοσύνη πράγματι δεν είναι φέουδο κανενός. Αλλά δεν πρόσεξα καμμία σχετική ανακοίνωση των εκπροσώπων των φορέων του δικηγορικού συνδικαλισμού υπέρ της ελεύθερης κριτικής στις εισαγγελικές και δικαστικές πράξεις, όταν πριν λίγες εβδομάδες όσοι τις ασκούσαμε δεχόμασταν καταιγισμό απειλών για μηνύσεις και πειθαρχικά.

5. Από πολιτική και συνδικαλιστική άποψη αποτελεί ισοδύναμο λάθος εγκληματικού βαθμού η παροχή σανίδας σωτηρίας στην κυβέρνηση, η οποία πως και πως επεδίωκε – μέχρι που η πραγματικότητα σε συνδυασμό μα τον προγραμματισμό της αγοράς για τον Δεκέμβρη την υποχρέωσε να αποφασίσει όσα ανακοίνωσε σήμερα – να διατηρήσει ενεργές τις παραγωγικές δραστηριότητες για να απαλλαγεί από το κόστος της υποχρέωσης πρόνοιας απέναντι στους εργαζομένους και τους επαγγελματίες που θα πάψουν να εργάζονται.
Η δικαιολογία ότι οι δικηγόροι θέλουν ανοιχτά τα δικαστήρια την απαλλάσσει από το πολιτικό κόστος, το μεταθέτει στους δικηγόρους και ταυτόχρονα δημιουργεί ένα «γραμμάτιο» έστω και ψεύτικης αξίας, που στην συνέχεια ο δικηγορικός συνδικαλισμός

θα πρέπει να εξοφλήσει για να βγάλει την υποχρέωση. Γιατί ;

6. Μία υπεύθυνη, σοβαρή και ανάλογη με το ύψος των περιστάσεων θέση του δικηγορικού σώματος απέναντι στην εξάπλωση της πανδημίας δεν μπορούσε παρά να είναι η άμεση και πλήρης διακοπή όλων δικαστικών λειτουργιών με εξαίρεση τις παραγραφόμενες υποθέσεις και τα ασφαλιστικά μέτρα, σύμφωνα με όσα ίσχυσαν την περίοδο Μαρτίου-Μάϊου 2020.
Ταυτόχρονα με την απαίτηση οι δικηγόροι να αποζημιωθούν πλήρως, όπως ακριβώς αποζημιώνονται και όλοι οι έμμισθοι για την απώλεια των εισοδημάτων τους. Αλλά αποζημίωση δεν σημαίνει φυσικά ούτε τα 534 ευρώ, ούτε τα voucher, ούτε όλα τα άλλα κόλπα, τα οποία σκαρφίζεται η κυβέρνηση. Όπως οι δικαστές, δικαστικοί υπάλληλοι και εισαγγελείς εισπράττουν τον μισθό τους κανονικά (χωρίς έστω συμβολικά και για τα μάτια του κόσμου να προτείνουν την παρακράτηση ενός μέρους του χάριν αλληλεγγύης υπέρ των άμισθων «συλλειτουργών» τους από τους οποίους απαιτούν να συμφωνήσουν να κλείσουν τα δικαστήρια) έτσι και οι δικηγόροι πρέπει να αποζημιωθούν για όσο αδυνατούν να εργαστούν.
Και αποζημίωση για τους μαχόμενους δικηγόρους σημαίνει καταβολή για κάθε μήνα ποσού ίσου με εκείνο που είχε δηλωθεί στην φορολογική του δήλωση τον αντίστοιχο μήνα του προηγούμενου χρόνου, με ελάχιστο όριο το ποσό των συντάξιμων αποδοχών της ασφαλιστικής κατηγορίας, στην οποία έχει καταταγεί ο συγκεκριμένος δικηγόρος και με βάση των οποίων του έχουν επιβληθεί και καταβάλει ασφαλιστικές εισφορές. Οι ασκούμενοι να αποζημιωθούν με τον προβλεπόμενο από το νόμο κατώτατο μισθό τους. Και οι υπάλληλοι των δικηγορικών γραφείων με τον μισθό που έπαιρναν.
Αλλιώς αναγνωρίζουμε στο κράτος να χρησιμοποιεί τα εισοδήματα που δηλώνουμε για να μας φορολογεί και τις συντάξιμες αποδοχές που αυτό καθορίζει για να μας εισφορολογεί, αλλά όχι και να μας αποζημιώνει. Ως γνωστόν, οι εξουσίες δεν έχουν αρχές. Εχουν μόνο συμφέροντα !
Με τι λεφτά ; Με αυτά που πληρώνει το χρέος. Και με αυτά που θα πληρώσει τα ραφάλ και τις φρεγάτες. Αν και τώρα δεν γίνει

παύση πληρωμών κάτω από ποιες συνθήκες θα γίνει ; θα πληρώνουμε τις τράπεζες και τους εμπόρους όπλων αφήνοντας όσους επιβιώσουν από την πανδημία να πεθάνουν από την πείνα χωρίς δημόσια υγεία και πρόνοια ;
Μα ούτε και αυτό υπήρξε ποτέ διατυπωμένο αίτημα των δικηγορικών συλλόγων.

> *Το δικηγορικό σώμα και η εκπροσώπησή του δεν μπορεί να αποδεχθεί την λογική του προβάτου που επιλέγει τους όρους σφαγής του. Απέναντι στο δίλημμα της πανδημίας και της πείνας που απειλούν και οι δύο με τον δικό τους τρόπο την επιβίωση των δικηγόρων, η διέξοδος δεν είναι η επιλογή ενός από τα δύο, αλλά ο αγώνας ενάντια και στα δύο.*
> *Καιρός να συνειδητοποιήσουν οι δικηγορικοί σύλλογοι το μέγεθος της κοινωνικής, πολιτικής και συνδικαλιστικής τους ευθύνης και να προσαρμόσουν σε αυτά τους στόχους τους, αντί να δημιουργούν εσφαλμένα πεδία περιάπτοντας στα μέλη τους την ύβρι ότι προτάσσουν «τα συντεχνιακά τους» αντί για την προστασία της δημόσιας υγείας.*

Αθήνα, 5/11/2020
Κώστας Παπαδάκης
Δικηγόρος, πρώην μέλος του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α.

Η Πορεία θα έχει πορεία!

του Νώντα Σκυφτούλη

Η Πορεία θα έχει πορεία!

Η συνείδηση, η ρήξη, η ανατροπή δεν είναι μια μακρόσυρτη και επίμονη διαδικασία όπως ισχυρίζονται οι ιδεολογίες της χειραγώγησης, παρέχοντας το απαιτούμενο κουράγιο αναμονής στα

ελεγχόμενα υποκείμενα. Ποτέ δεν το πιστέψαμε αυτό διότι δεν θεωρούμε ότι υπάρχει έλλειψη συνείδησης ή νόησης. Η στιγμή, η συγκεκριμένη χρονικότητα είναι το σημείο καμπής αλλά και έκρηξης του ατομικού και κοινωνικού ηφαιστείου.

Πίσω από την επιμονή μας να γίνει η πορεία του Πολυτεχνείου και αυτών που συνελήφθησαν για να είναι ανοικτό, δεν κρυβόταν οι αγωνίες μας για το χαρακτήρα και το περιεχόμενο της συγκεκριμένης πορείας αλλά το ίδιο το διακύβευμα του δρόμου ή για να το πούμε πιο ευγενικά του δημόσιου χώρου. Η ρευστότητα του δημόσιου χώρου ήταν και θα είναι πάντοτε μια "αντιεξουσιαστική" ευκαιρία, μια ανακούφιση μια κατάκτηση μια νέα γέννα ή προοπτική στο εσωτερικό ή στο εξωτερικό των κινημάτων.

Τελικά επιβεβαιώθηκαν όσοι επέμεναν στην διεξαγωγή της πορείας του Πολυτεχνείου διότι αυτή η επιμονή έφερε πολιτικές συνέπειες . Τα νομιμόφρονα κόμματα της Αριστεράς έχοντας στα χέρια τους την απόφαση της ένωσης δικαστών εισαγγελέων συνυπέγραψαν κείμενο "ανυπακοής" στην εντολή του Αρχηγού της Αστυνομίας για την απαγόρευση της πορείας.

Το ΚΚΕ υπέγραψε με τον Σύριζα και το ΜΕΡΑ25, αναιρώντας την προταγματική βάση της επανίδρυσής του με το "πέντε κόμματα δύο πολιτικές" και αυτή η υπογραφή πιθανώς να είναι δεσμευτική για το μέλλον. Ο Σύριζα άφησε την "εθνική" γραμμή και υπέγραψε το μόνο κείμενο "ανυπακοής" που δεν έχει σκεφτεί να υπογράψει από όταν έγινε κυβέρνηση, το δε ΜΕΡΑ25 υποχρεωμένο να ακολουθήσει μιας και ήταν το πρώτο κοινοβουλευτικό κόμμα που ανακοίνωσε την πρόθεσή του για την πορεία.

Η Ενωση Δικαστών και Εισαγγελέων καλεί την κυβέρνηση να πάρει πίσω την απόφαση ενώ πλήθος πανεπιστημιακών συνδικαλιστών και συλλόγων έχουν προβεί σε διαμαρτυρίες και δεν είναι λίγοι εκείνοι που καλούν στην πορεία.

Ταυτόχρονα όμως είναι και ένα ράπισμα στην πλειοψηφία της κοινής γνώμης προκειμένου να συνέλθει από τον Μορφέα της

καθολικής συναίνεσης του “διαλόγου” και των “εθνικών” συνεννοήσεων με αποτέλεσμα η Αριστερά και η Δεξιά να καταλάβει τα έδρανα του κοινοβουλίου που τους αντιστοιχούν.

Έστω και για μια στιγμή και με αφορμή την πορεία τα κόμματα της Αριστεράς δεν έλαβαν υπόψιν της την μεγάλη πλειοψηφία της κοινής γνώμης και παρήγαγαν πολιτική θέση. Η κοινή γνώμη εντός και εκτός κινήματος ασφαλώς δεν είναι η γνώμη της κοινωνίας αλλά είναι μια γνώμη ρευστή κατασκευασμένη και ευκαιριακή. Η γνώμη της κοινωνίας παράγεται μέσα από αυτοθεσμίσεις και ετεροθεσμίσεις ακόμα, μέσα από δομημένα σύνολα και όχι τυχαία αθροίσματα , γι’ αυτό και οδηγούν σε κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις.

Και τι μας ενδιαφέρουν εμάς όλα αυτά;

Θα μπορούσε να ρωτήσει κάποιος που αδιαφορεί συνειδητά για τις κυρίαρχες πολιτικές και κομματικές αναδιατάξεις. Άσχετα τι θα κάνουν κόμματα αυτά -έμπειρα στην αναξιοπιστία- οι πολιτικές συνέπειες μας ενδιαφέρου όλους διότι είναι καθολικές.

> *Μας ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα διότι απονομιμοποιείται το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης όπου με τα προσχήματα του “κινδύνου ” και της “ασφάλειας” επιβάλλει προσταγές δεσποτικές, ηγεμονικές, τον Λεβιάθαν τον ίδιο. Η Κυβέρνηση Μητσοτάκη πολιτικά απομονωμένη έχει προσφέρει μόνο νεκρούς στην υπόθεση αντιμετώπισης του ιού και αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό και μέσα από την αφαίρεση της συναίνεσης που έδειχναν τα κόμματα απέναντι στον Πρωθυπουργό.*

Μας ενδιαφέρει η κατοχύρωση του δημόσιου χώρου ως κοινού αγαθού και όχι ως έδαφος αποκλειστικά για τους δελτάδες τα ματ και τις κάμερες.

Αλλά το σημαντικότερο όλων είναι ότι αυτή η αμφισβήτηση των καθεστωτικών μέτρων για λόγους “υγείας” δεν γίνεται με πρωτοβουλία των ψεκασμένων ή των θεομπαιχτών αλλά από αυτούς που πιστεύουν ότι μπορούν να πάρουν τη ζωή στα χέρια του και

τα απαραίτητα μέτρα προστασίας στα χέρια τους, για να σωθεί ό άλλος.

Να λοιπόν μερικές συνέπειες που είχε μιά άρνηση σε μια προσταγή.

Ιωάννινα: Με αφορμή την πανδημία και το τσίρκο που έχει στηθεί από κυβέρνηση, Περιφέρεια και Δήμο σε βάρος της μικρής μας πόλης

Ανακοίνωση της Χειρονομίας με αφορμή την πανδημία και το τσίρκο που έχει στηθεί από κυβέρνηση, Περιφέρεια και Δήμο σε βάρος της μικρής μας πόλης

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥΣ

Από την αρχή της πανδημίας του κορωνοϊού, η ελληνική κοινωνία βρίσκεται κάτω από τον διαρκή εμπαιγμό της κυβέρνησης, των ΜΜΕ, των μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων, αλλά και γενικότερα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κι αυτό γιατί έχει καταστεί πλέον σαφές ότι προτεραιότητα για τα κράτη και την αγορά είναι να λειτουργεί η οικονομία με κάθε κόστος. Κι όταν λέμε να λειτουργεί η οικονομία με κάθε κόστος, εννοούμε φυσικά το εν γένει οικονομικό σύστημα που υποτάσσει την κοινωνία και κάθε άλλο κοινωνικό θεσμό κάτω από τις δικές του ανάγκες και απαιτήσεις, το οποίο στην εποχή μας συνοψίζεται στην διαρκή μεγέθυνση των ιδιωτικών πολυεθνικών συμφερόντων. Το ελληνικό κράτος δεν ήταν έτοιμο να αντιμετωπίσει το πρώτο κύμα της πανδημίας, λόγω χρόνιας εγκατάλειψης του συστήματος υγείας και όλων των κοινωνικών υποδομών που θα έπρεπε να λειτουργούν για να διευκολύνεται η ζωή των ανθρώπων. Από τη στιγμή που βγήκαμε από την καραντίνα,

ό,τι περιγράφεται πιο πάνω ως η πραγματικότητα της αγοράς, πήρε το πάνω χέρι. Διότι, χωρίς καμία πραγματική μέριμνα για να καλυφθούν οι απίστευτες ανεπάρκειες, τα πράγματα, με το άνοιγμα στον τουρισμό, χειροτέρεψαν. Ο τουρισμός αντιμετωπίστηκε ως η μόνη ελπίδα για να σωθεί η ελληνική οικονομία, χωρίς όμως να υπάρξει ο έλεγχος στα σύνορα που αντιστοιχούσε στο μέγεθος του προβλήματος. Χωρίς πολλά πολλά την κατάσταση την βλέπουμε με τα άπειρα καθημερινά κρούσματα, την παντελή έλλειψη υποδομών, την πλήρη ανεπάρκεια ουσιαστικής ενημέρωσης των πολιτών και φυσικά, την κατάσταση στην οικονομία να παραμένει άθλια και το σύνολο σχεδόν της κοινωνίας να αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα επιβίωσης κι ας επιμένει η κομπιναδόρικη κυβέρνηση ότι για όλα φταίει η νεολαία.

Όταν ξεκίνησε η πανδημία, στα Γιάννενα επικρατούσε η βεβαιότητα ότι η κατάσταση αυτή δεν θα άγγιζε την περιοχή. Σε αντίθεση με αυτή τη βεβαιότητα, ο νομός Ιωαννίνων είναι από τους πιο μολυσματικούς της Ελλάδας στην παρούσα φάση. Επί μήνες ολόκληρους ο ΕΟΔΥ, η Πολιτική Προστασία, η Περιφέρεια, οι τοπικοί Δήμοι κλπ ήταν παντελώς ανύπαρκτοι στην ενημέρωση των πολιτών, δεν μερίμνησαν να γίνουν τεστ στον πληθυσμό, το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο δεν έλαβε τη βοήθεια που επισταμένως ζητούσε. Η διοίκηση του Καχριμάνη και όλων όσων βρίσκονται κάτω από αυτόν, αποδείχτηκε παντελώς ανίκανη σε μία τόσο δύσκολη στιγμή. Μετά από τόσο καιρό κοροϊδίας, ο μόνος λόγος για να εναντιωθεί ο Περιφερειάρχης στο «Κράτος της Αθήνας», ήταν όταν επιδιώχθηκε αυτές τις μέρες να γίνει λοκντάουν στην περιοχή μας, το μόνο μέτρο που ξέρει να εφαρμόζει η κυβέρνηση της ΝΔ, η οποία συστηματικά προχωράει στην διάλυση του κοινωνικού ιστού. Ο λόγος είναι απλός, προφανής και ξεκάθαρος για όλους, δηλαδή για να σωθεί τουριστικά το Μέτσοβο και το Ζαγόρι ενόψει του πενταημέρου της 28ης Οκτωβρίου. Η επιμονή αυτή στην τουριστική ανάπτυξη της περιοχής, είναι φυσικά ατελής και αδιέξοδη, αφού εξυπηρετεί συγκεκριμένα τοπικά διαπροσωπικά συμφέροντα και εμφανίζεται ως πυροτέχνημα αφού η διασπορά στην περιοχή διώχνει τον κόσμο σε βάθος χρόνου, με αποτέλεσμα η πληρότητα των ξενοδοχείων για μία εβδομάδα να μην έχει να προσφέρει συνολικά απολύτως τίποτα.

Η επιμονή, όμως αυτή αποδεικνύει και την γενικότερη παραγωγική υποβάθμιση της Ηπείρου, η οποία έχει να λαμβάνει όφελος πλέον σχεδόν αποκλειστικά από τον τουρισμό και μάλιστα

για λογαριασμό κατά βάση του ξενοδοχειακού κεφαλαίου. Η ερημοποίηση και η μουσειοποίηση της περιοχής μας έχει λάβει πολύ μεγάλες διαστάσεις και η συνθήκη της πανδημίας έχει ξεγυμνώσει πλήρως αυτήν την πραγματικότητα. Ο τουρισμός είναι κεφάλαιο – φούσκα, το οποίο όσο εύκολα παράγει κέρδος έτσι εύκολα σε εγκαταλείπει.

Σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες, πώς επιβιώνει η ελληνική κοινωνία; Τι παράγει για να ανταπεξέλθει στην παγκόσμια κρίση; Μπορεί η Ήπειρος να επιβιώσει μόνο με τουρισμό και μαγαζιά εστίασης; Μήπως τώρα είναι η ώρα να αναδιαμορφώσουμε το κοινωνικό τοπίο και να κοινωνικοποιήσουμε τις ανάγκες μας, απαιτώντας υποδομές που να ωφελούν την κοινωνία;
Ο Περιφερειάρχης Καχριμάνης και ο κάθε ταγός της εξουσίας ενδιαφέρονται μόνο για τη διάσωση των μικροπολιτικών τους συμφερόντων. Όσο και να προσπαθεί να μας πείσει ότι ο ιός «κόλλησε» σε καταλήψεις μαθητών και σε πορείες (αλήθεια, εμείς συμμετείχαμε σε όλες τις κινητοποιήσεις του τελευταίου καιρού και δεν ξέρουμε ούτε ένα άτομο που να έχει κολλήσει τον ιό από εκεί), η πραγματικότητα τον διαψεύδει καθημερινά. Πώς άλλωστε μπορούμε να βάλουμε στο ίδιο ζύγι την κοινωνική και πολιτική δραστηριότητα των πολιτών, με το πολυδιαφημισμένο από τον δήμαρχο Μωυσή Ελισάφ lake run, το οποίο συγκέντρωσε στην περιοχή 2.000 και πλέον συμμετέχοντες; **Η αλήθεια είναι ότι η περιοχή της Ηπείρου νοσεί από την έλλειψη κοινωνικών υποδομών, μέσων μαζικής μεταφοράς, προσωπικού και υλικού στα νοσοκομεία. Έχει τεράστια ποσοστά ανεργίας και έλλειψη βασικών δραστηριοτήτων που να εξασφαλίζουν οικονομική ευρωστία στον πληθυσμό. Το πενταήμερο, λοιπόν, θα περάσει, με «όσα κέρδη» μπορεί αυτό να επιφυλάσσει στις τοπικές επιχειρήσεις.** Όσα περιγράφουμε παραπάνω, είναι η πραγματικότητα χιλιάδων ανθρώπων που μοχθούν καθημερινά στην Ήπειρο για να εισπράττουν τον εμπαιγμό τόσο της κυβέρνησης όσο και των τοπικών φορέων. Να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντι σε αυτήν την εκτρωματική συνθήκη που μας επιφυλάσσουν. Καλούμε όλη τη γιαννιώτικη κοινωνία σε επιφυλακή, διότι αν δεν μιλήσουμε όλοι και όλες εμείς που τα βιώνουμε όλα αυτά καθημερινά, δεν θα το κάνει κανείς για λογαριασμό μας.
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8 μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα, Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

Για έναν κόσμο που δεν περισσεύει κανείς-Απολογισμός της αντιφασιστικής νίκης απέναντι στο τέρας του Ναζισμού

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΝΙΚΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ

Ύστερα από πεντέμιση χρόνια εξαντλητικής διαδικασίας, η δίκη των νεοναζί της Χρυσής Αυγής έφτασε στο τέλος της. Πρόκειται για μια ιστορική απόφαση, καθώς το δικαστήριο χαρακτήρισε τη Χρυσή Αυγή ως εγκληματική οργάνωση, καταδικάζοντας τον αρχηγό της, τους βουλευτές της και ορισμένα από τα μέλη της. Μάλιστα με την απόρριψη των αιτημάτων για αναστολή, τα ηγετική στελέχη της Χ.Α. θα περάσουν τα επόμενα χρόνια στην φυλακή, εξέλιξη αναντίρρητα εξαιρετικής σημασίας.

Η Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση δεν έπαψε ποτέ να παρακολουθεί και τονίζει τον κρίσιμο ρόλο της δίκης, προβάλλοντας το ζήτημα σε κάθε ευκαιρία, ακόμη κι όταν κάθε ενδιαφέρον έμοιαζε να έχει χαθεί: στο 4ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που είχαμε μαζί μας τους συντρόφους από τον ΕΚΧ Φαβέλα στον Πειραιά και την Ελευθερία Τομπατζόγλου, συντρόφισσα και δικηγόρο της Οικογένειας Φύσσα, στο 6ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ με την Ελευθερία Κουμάντου, δημοσιογράφο και μέλος του Golden Dawn Watch, σε άλλες τρεις εκδηλώσεις στον ΕΚΧ Αλιμούρα, με την τελευταία λίγο πριν την ανακοίνωση της απόφασης, όταν είχαμε την χαρά να έχουμε μαζί

μας τον θανάση Καμπαγιάννη, δικηγόρο των Αιγύπτιων αλιεργατών.

Οι δολοφόνοι του Παύλου Φύσσα και του Σαχζάτ Λουκμάν είναι οι πολιτικοί και «βιολογικοί» απόγονοι των εγκληματιών του ολοκαυτώματος, του Χορτιάτη, του Διστόμου, των Καλαβρύτων, του δωσιλογισμού και είναι αυτοί που με έγγραφο ή προφορικό λόγο δεν σταμάτησαν ποτέ να περηφανεύονται για αυτές τις πράξεις των ομοϊδεατών ηρώων τους. Πρόκειται για ναζιστές και δεν το έκρυψαν ποτέ. Ο ρατσισμός, ο αντισημιτισμός, η ευγονική είναι οι κινητήριοι άξονες της θανατοπολιτικής τους. Η ΧΑ αποτέλεσε το πιο μαζικό φασιστικό κίνημα στην Ελλάδα και έμοιαζε πάρα πολύ με το μοντέλο που αναδύθηκε τις δεκαετίες του ’20 και ‘30 σε όλη την Ευρώπη. Υπήρχαν διαφορετικές παράμετροι, αλλά με πολλά κοινά. Όπως οι φασίστες του Μουσολίνι και οι ναζί του NSDAP, που ξεκίνησαν σαν μικρές ομαδοποιήσεις που απέκτησαν φήμη και πρόσβαση στην κεντρική εξουσία σταδιακά, λόγω συγκεκριμένων συγκυριών και θεσμικών νομιμοποιήσεων από την τότε άρχουσα τάξη και το κεφάλαιο, έτσι και η Χ.Α. πήρε τους δρομίσιους, βαλκάνιους ρατσιστο-φασίστες, τους ψηφοφόρους των μεγάλων κοινοβουλευτικών κομμάτων και τηλεθεατών των μεγάλων μίντια που ξέρναγαν διαρκώς ρατσιστικό μίσος και τους ενέταξε κάτω από μια κοινή ομπρέλα «εθνικής» ανάτασης και κάθαρσης από τον εξωτερικό και τον εσωτερικό εχθρό, που χρόνια καλλιεργούνταν από την εξουσία. Πάντα οι φασίστες και οι ακροδεξιοί ήταν στο πλευρό του κράτους στηρίζοντας τους πολιτικούς θεσμούς του, τις πολιτικές του σκοπιμότητες και τις οικονομικές δομές του αποδεικνύοντας πως είναι τα πιστά σκυλιά του Κεφαλαίου.

Η εγκληματική οργάνωση της Χρυσής Αυγής μέχρι πριν λίγα χρόνια έχαιρε άκρας συμπάθειας τόσο από το πολιτικό σύστημα της χώρας όσο και από τα ΜΜΕ καθώς υποδαυλίζονταν ο ρατσισμός εναντίον των μεταναστών και οι πολιτικοί των κομμάτων προσέγγιζαν την ακροδεξιά ρητορική για λόγους ψηφοθηρίας. Δεν ήταν λίγες οι φορές που το Κράτος μαζί με την Αστυνομία συνεργαζόταν με τους Ναζί, δίνοντας ασυλία στην Χρυσή Αυγή να δρα ανενόχλητη στους δρόμους και τις γειτονιές της Αθήνας, να σπάει πάγκους

μικροπωλητών και να χτυπά πρόσφυγες. Τα κανάλια αναζητούσαν μια σοβαρή Χρυσή Αυγή που θα μπορούσε να συμμετάσχει σε μια συγκυβέρνηση, υπουργοί της Νέας Δημοκρατίας συνομιλούσαν με τους ναζί και διάφοροι επιχειρηματίες τους χρηματοδοτούσαν για να κάνουν τις δουλειές τους.

> *Απέναντι σε όλα αυτά το Αντιφασιστικό Κίνημα ήταν εκεί. Δίνοντας το παρόν στο δρόμο, αποτρέποντας την λειτουργία των γραφείων της χρυσής αυγής σε όλη τη χώρα, οδηγώντας στον κοινωνικό αποκλεισμό των νεοναζί και στην επαναοικειοποίηση των δημόσιων χώρων από τον κόσμο της ελευθερίας, μη δίνοντας ούτε σπιθαμή δημοσίου λόγου και χώρου στη φασιστική ρητορική και πρακτική.*

Με την δικαστική απόφαση της 7ης Οκτωβρίου, καταδικάστηκε ο ναζισμός, πράγμα το οποίο ήταν απαίτηση του αντιφασιστικού κινήματος που αναδύθηκε σε πρωτοφανή έκταση. **Μετά από απώλειες, νίκες, ήττες κλείνει ένα κεφάλαιο. Έκλεισε ένας μεγάλος κύκλος του αντιφασιστικού κινήματος στην Ελλάδα, ο οποίος ξεκινούσε πολύ πριν μπει η ΧΑ στη Βουλή. Αντιλαμβανόμαστε ότι ο φασισμός δεν τελείωσε, αλλά η νέα όψη του αναμένεται να έχει διαφορετική μορφή. Ο φασισμός και ο εθνικισμός είναι φαινόμενα ευρύτερα από τη Χρυσή Αυγή βαθιά ριζωμένα στη κοινωνία.**

Παρά την χαρά που διακατέχει όλο το κίνημα και την κοινωνία, αντιλαμβανόμαστε ότι καμία δικαστική απόφαση δεν καταδικάζει οριστικά τους ναζί, τους φασίστες και τους εθνικιστές. Ωστόσο η συντηρητική στροφή που αποτέλεσε την ευρύτερη συνθήκη ανόδου της Χ.Α. παραμένει. **Το υπαρξιακό άγχος που έχει καταβάλλει τα χαμηλά και ευρύτερα λαϊκά στρώματα στην Ευρώπη, ωθώντας τα σε μία αναδίπλωση προς τις βεβαιότητες του Έθνους-Κράτους και της θρησκείας και μετουσιώθηκε στις εκλογικές επιτυχίες του Ορμπάν, του Σαλβίνι, της Λεπέν και του UKIP είναι παρόν και στην Ελλάδα. Τα άλλοτε εύρωστα μικρομεσαία στρώματα εξαθλιώνονται, αλλά αντί για τον καπιταλισμό η αιτία που βλέπουν για την επιδείνωση της θέση τους είναι η μετανάστευση,**

το προσφυγικό και οι πολιτισμικές αλλαγές. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, η κατάσταση εξαίρεσης, η ξενοφοβία και ο ρατσισμός παραμένουν διάχυτα στην ελληνική κοινωνία και δεν χάνονται με την καταδίκη της Χρυσής Αυγής. Η ήττα του φασισμού πρέπει να διεξαχθεί σε όλο το φάσμα της καθημερινότητας για αυτό το κίνημα δεν πρέπει να εφησυχάζει αλλά οφείλει να βρίσκεται σε εγρήγορση διατηρώντας τα αντιφασιστικά του αντανακλαστικά. Να συνεχίσει την δράση του, δημιουργώντας αντιστάσεις, κάνοντας δράσεις μαζί με όλη την κοινωνία, δείχνοντας την αλληλεγγύη του στους μετανάστες και στους πρόσφυγες και σε όλους τους καταπιεσμένους και παλεύοντας για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Κλείνοντας, αξίζει να αναφερθεί η περίπτωση των Ιωαννίνων και της Ηπείρου γενικότερα, όπου η δράση της Χρυσής Αυγής παρέμεινε σε σχεδόν ανύπαρκτο επίπεδο. Το αντιφασιστικό κίνημα, πολύμορφο, δυναμικό, έδωσε τεράστιες μάχες και τσάκισε τους φασίστες στο δρόμο, ήδη πριν μπουν στη βουλή. Όποτε υπήρξε ανάγκη, ακόμα και μετά την είσοδό τους, ο κόσμος του αγώνα ήταν εκεί να δώσει ηχηρές και δυναμικές απαντήσεις, παρά την άγρια καταστολή που δέχθηκε.

> *Οι κοινωνίες της Ηπείρου δεν μάσησαν από τους ναζί, δεν τους καλοδέχτηκαν και δεν πρόκειται ποτέ να το κάνουν, όχι όσο τα δημοκρατικά και αντιφασιστικά ένστικτα και οι θύμησες των καταστροφών που προκάλεσαν τα ναζιστικά καθάρματα στους Λιγγιάδες, στους Ασπράγγελους, στη Βωβούσα, στη Μουσιωτίτσα, στο Κομμένο και αλλού θα παραμένουν κομμάτι της ζωντανής ιστορίας του τόπου. Βεβαίως, ως προς τα τελευταία χρόνια, δεν ξεχνάμε την επίθεση θρασύδειλων φασιστών μελών της Χρυσής Αυγής στον καθηγητή του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, Βασίλη Νιτσιάκο, οι οποίοι οργάνωσαν και πογκρόμ κατά ασυνόδευτων προσφυγόπουλων στην Κόνιτσα.*

Σε μία Κόνιτσα όπου ενορχηστρωτής ακροδεξιού, ρατσιστικού και εμφυλιοπολεμικού μίσους είναι ο Μητροπολίτης Ανδρέας, που έχει πάρει τα εύσημα από τον ίδιο τον Μιχαλολιάκο. Δεν ξεχνάμε ότι

όλοι οι παραπάνω συνδέονται πολιτικά και φιλικά με τον παράφρονα Κωνσταντίνο Κατσίφα, που υποδαύλιζε εντάσεις με την γειτονική Αλβανία, στο όνομα της ελληνικής μειονότητας. Δεν ξεχνάμε τους θλιβερούς ρατσιστές – εθνικιστές που προσπάθησαν τον περασμένο Μάιο να διοργανώσουν αντιμεταναστευτική, αντιπροσφυγική συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της πόλης των Ιωαννίνων, προσπάθεια που απέτυχε παταγωδώς λόγω της δυναμικής κατάληψης της πλατείας από το αντιφασιστικό κίνημα, που απελευθέρωσε τον δημόσιο χώρο και αρνήθηκε να γίνουν τα Γιάννενα θέατρο αγριανθρωπισμού όπως έγινε στα Καμένα Βούρλα πρόσφατα.

Για έναν κόσμο που δεν περισσεύει κανείς, για κάθε μετανάστη και πρόσφυγα, κόντρα σε κάθε μισαλλοδοξία, αγώνας για μια κοινωνία χειραφετημένη, ελευθερίας και ισότητας. Να τελειώνουμε με τους Ναζί και τους κανίβαλους αυτού του κόσμου.

Χειρονομία-Αντιεξουσιαστική Κίνηση

(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 7 μμ, στον ΕΚΧ Αλιμούρα, Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

Βιβλιοπαρουσίαση: E. P. Thompson, Η Ηθική Οικονομία του Πλήθους στην Βρετανία του 18ου αιώνα

του Βασίλη Γεωργάκη

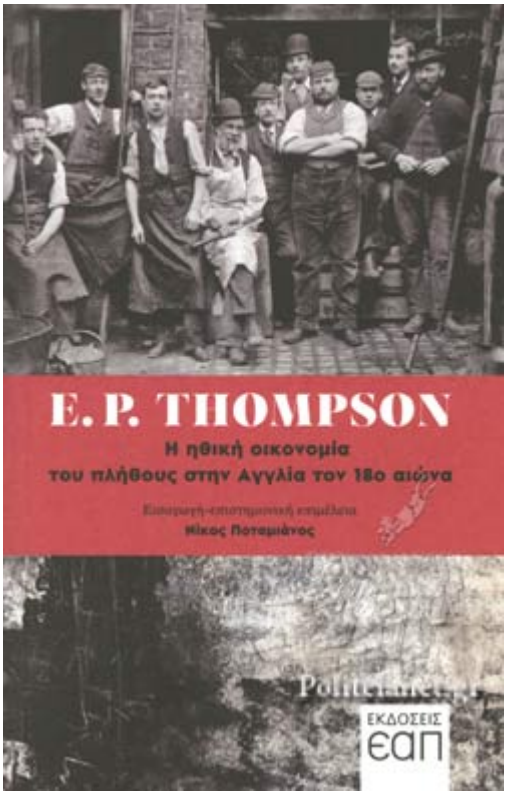
Όταν οι άνθρωποι πεινάνε, τι κάνουν;

Το ερώτημα είναι κεντρικό στο άρθρο του E. P. Thompson που

δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά το 1971 στο φημισμένο περιοδικό της βρετανικής μαρξιστικής ιστοριογραφίας, το *Past and Present* και κυκλοφόρησε πλέον και στα ελληνικά υπό την επιστημονική επιμέλεια του Νίκου Ποταμιάνου, σε μετάφραση του Γιάννη Βογιατζη και τις Εκδόσεις του Ανοιχτού Πανεπιστημίου. **Σε μία εποχή όπου οι συλλογικές βεβαιότητες μοιάζουν να καταρρέουν, ο νεοφιλελευθερισμός φαίνεται κυρίαρχος σε όλα τα κοινωνικά πεδία και η οργανωμένη συλλογική διεκδίκηση περνάει περίοδο ύφεσης, ίσως το παρελθόν να έχει να μας δώσει περισσότερα διδάγματα και αφορμές για προβληματισμό από ό,τι φανταζόμαστε.** Ο Edward Palmer Thompson έζησε ακριβώς αυτή την κατάρρευση των συλλογικών βεβαιοτήτων, την ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων και την επέλαση του θατσερισμού. Πολιτικά ενεργός και ο ίδιος, από τις γραμμές του Κομμουνιστικού Κόμματος της Βρετανίας για μία δεκαετία (1946-1956) και σαν ακτιβιστής για τον πυρηνικό αφοπλισμό, βρέθηκε στην πρώτη γραμμή των κοινωνικών αγώνων της γενιάς του και η πένα του αντανακλά ακριβώς αυτές τις εξελίξεις τόσο στην ακαδημία ειδικά όσο και γενικά στην κοινωνία.

Ο Thompson δεν ήταν απλώς ένας αφοσιωμένος μαρξιστής ιστορικός και δηλωμένος σοσιαλιστής: την εποχή που η τάξη υποχωρούσε σαν αναλυτική κατηγορία στα δυτικά πανεπιστήμια και ο μαρξισμός αυτοπαγιδευόταν στις πνιγηρές αναλύσεις των Γάλλων (κυρίως) στρουκτουραλιστών, ο Thompson έδινε έναν διμέτωπο αγώνα. Αφενός επέμεινε στην διερεύνηση της ιστορίας της εργατικής τάξης, από όπου και προέκυψε το μνημειώδες *The Making of the English Working Class* (*Η Συγκρότηση της Αγγλικής Εργατικής Τάξης*, εκδόσεις του Πολιτιστικού Ιδρύματος της Τράπεζας Πειραιώς), αφετέρου αγωνίστηκε για την διερεύνηση των νοοτροπιών και των πεποιθήσεων των ίδιων των υποκειμένων της ιστορίας και δη των εργατικών και ευρύτερα λαϊκών στρωμάτων. Σε πείσμα της αλτουσεριανής εκδοχής του μαρξισμού που παρά την όποια αυτονομία που αναγνώριζε στο εποικοδόμημα, κατέληγε να αναγάγει όλες τις κοινωνικές εξελίξεις στην βάση, ο Thompson μελέτησε και ανέσυρε από την λήθη τις πεποιθήσεις και τα ελατήρια πίσω από τις πράξεις των στρωμάτων εκείνων που δεν

είχαν την τύχη να αφήσουν τα αχνάρια τους στον δημόσιο λόγο. **Ιστορικοί σαν τον Thompson και τον E. J. Hobsbawm έδωσαν στην ιστορική τους ανάλυση χώρο στην αυτενέργεια των ιστορικών υποκειμένων και επιζήτησαν να διαυγάσουν τα κίνητρα πίσω από τις πράξεις τους.** Η *Ηθική Οικονομία του Πλήθους* αποτελεί ένα έργο που εντάσσεται ακριβώς σε αυτό το πλαίσιο.

Στο επίκεντρο της έρευνας του Thompson εν προκειμένω, τίθενται τα εργατικά και ευρύτερα λαϊκά στρώματα της Βρετανίας κατά το 18ο αιώνα και οι αντιδράσεις τους σε περιόδους σιτοδείας και ύψωσης της τιμής των τροφίμων· κυρίως δηλαδή οι Ταραχές για Τρόφιμα (Food Riots). Αντικρούοντας τις αναλύσεις συντηρητικών ιστορικών που έβλεπαν στις ταραχές απλώς οχλοκρατικά ξεσπάσματα οργής, ο Thompson μεθοδικά, ανασυνθέτει την νοοτροπία και το σκεπτικό των ανθρώπων της εποχής και πολύ πειστικά υποδεικνύει πως στον πυρήνα των αντιδράσεων του «πλήθους» βρίσκονταν αντιλήψεις για την οικονομία και την σχέση της με τα υπόλοιπα κοινωνικά πεδία, οι οποίες δεν ήταν σε καμία περίπτωση ανορθολογικές αλλά απλούστατα ήταν ασύμβατες με τα διδάγματα της Πολιτικής Οικονομίας, της νέας οικονομικής σκέψης που σάρωσε την Ευρώπη κατά τον 19ο αιώνα. Οι Ταραχές για τα Τρόφιμα συνεπώς δεν αποτελούσαν οχλοκρατικές εκδηλώσεις, αλλά ήταν μορφές συλλογικής δράσης και επικαλούνταν συγκεκριμένες εθιμικές ρυθμίσεις στον χώρο της αγοράς, εμπνεόμενες από την αντίληψη πως οι ανθρώπινες ζωές και η κοινωνική συνοχή βάραιναν περισσότερο από τα κέρδη των εμπόρων και των παραγωγών. Η άποψη πως η αγορά θα μπορούσε να λειτουργεί ανεξέλεγκτα, θέτοντας σε κίνδυνο ολόκληρες κοινότητες και την κοινωνική συνοχή, όχι μόνο θεωρούνταν παράλογη, αλλά δεν

απέκτησε ερείσματα παρά μόνο στις αρχές του 19ου αιώνα. Το σύνολο αυτών των λαϊκών αντιλήψεων ως προς την οικονομία ήταν που ο Thompson αναγνώρισε ως ηθική οικονομία του πλήθους.

Η ηθική οικονομία πολύ σύντομα διαδόθηκε σαν εργαλείο στους χώρους των ανθρωπιστικών επιστημών. Η σύλληψη του Thompson κάλυψε ένα μεγάλο κενό, και αξιοποιήθηκε με πολλαπλούς τρόπους, προκειμένου να ερμηνευτούν οι στάσεις των ανθρώπων απέναντι κυρίως στην σαρωτική επικράτηση του Καπιταλισμού και ανάλογων σχέσεων παραγωγής και εργασίας. Αναρίθμητες εργασίες άντλησαν την έμπνευση τους από την *Ηθική Οικονομία του Πλήθους*, με ορισμένα από αυτά να συμπληρώνουν και να προεκτείνουν την επιχειρηματολογία του Thompson, όπως έκανε παραδείγματος χάριν ο James Scott με το έργο *The Moral Economy of the Peasant* (1976). Απαραίτητο φυσικά παραμένει σαν έργο για τους ιστορικούς: η ποικιλία των πηγών που ο Βρετανός ιστορικός αξιοποιεί για να διεισδύσει στην λαϊκή νοοτροπία και ο υποδειγματικός τρόπος που τις αξιοποιεί παραμένουν πρότυπο για όσους φιλοδοξούν να καταπιαστούν με την κοινωνική και την εργατική ιστορία.

Πέραν των παραπάνω, η μεγαλύτερη αξία του βιβλίου ίσως έγκειται στην βαθιά πολιτική θέση που διαπνέει την αμφισβήτηση της ιδέας πως ο Καπιταλισμός αποτελεί πάνω-κάτω φυσική κατάσταση για της ανθρώπινες κοινωνίες. Τούτη η ιδέα αποτελεί αξίωμα και θεμέλιο λίθο της κυρίαρχης αστικής αφήγησης. Η *Ηθική Οικονομία* συνεπώς, δεν αποτελεί μόνο ένα υποδειγματικό ιστορικό έργο, αλλά και μία ευθεία αμφισβήτηση του κυρίαρχου αφηγήματος.

Πολιτικά, οι πεποιθήσεις των ανθρώπων του 18ου αιώνα και οι πρακτικές τους, μπορεί σήμερα να μη λογίζονται καν ως ριζοσπαστικές. Άλλωστε ο Thompson δείχνει πως πολλές φορές τα χαμηλά στρώματα αναζητούσαν και ανεύρισκαν συμμαχίες με την αριστοκρατία, που τόσο ανησυχούσε για την ορμητική είσοδο της αστικής τάξης στην κεντρική πολιτική σκηνή. Ωστόσο ακόμη και σήμερα ή μάλλον ακόμη περισσότερο σήμερα, η αμφισβήτηση της

θέσης του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής σαν περίπου φυσική κατάσταση των πραγμάτων, αποτελεί μία βαθιά πολιτική τοποθέτηση. **Και ο Thompson μας παρουσιάζει με έξοχο τρόπο, πως υπήρξε μία εποχή, όσο και τόσο μακρινή όσο μας παρουσιάζεται, όπου το παράλογο χαρακτήριζε την θρησκευτική προσήλωση του αστικού κόσμου στους νόμους της ελεύθερης αγοράς και στην ικανότητά της να αυτορυθμίζεται**. Η ηθική οικονομία του πλήθους, συνιστούσε μία ολότελα διαφορετική αντίληψη για την θέση και τον ρόλο της οικονομίας στο κοινωνικό γίγνεσθαι, ακόμη και αν δεν μπορεί να ιδωθεί σαν μία πραγματική εναλλακτική για την οργάνωση της κοινωνίας.

Ο νεοφιλελευθερισμός δεν αρκέστηκε στην σαρωτική του επιτυχία στο παρόν, αλλά ζήτησε να επικρατήσει αναδρομικά και στο παρελθόν. Όταν ένα κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διεκδικεί τους τίτλους της «φυσικής» κατάστασης των πραγμάτων, δεν μπορεί και δεν θέλει να εξετάσει τις επώδυνες διαδικασίες του τοκετού του. Και το έργο του Thompson επιτελεί ακριβώς αυτό το σκοπό. Με επιστημοσύνη και αίσθηση του καθήκοντος του ιστορικού και του πολιτικού ακτιβιστή, αλλά κυρίως με αγάπη και σεβασμό για τις κατώτερες τάξεις και τους *ηττημένους της ιστορίας*, διέσωσε από την λήθη τους ξεχασμένους αγώνες, ξεχασμένων ανθρώπων. Η *Ηθική Οικονομία του πλήθους* πλην όλων των άλλων είναι ένας φόρος τιμής στους ανώνυμους εκείνους ανθρώπους που έγραψαν ακόμη ένα κεφάλαιο στους αγώνες για την κοινωνική χειραφέτηση.

Είμαστε το Τείχος της Ελευθερίας

του Αντώνη Μπρούμα

Όταν οι κρατικές πολιτικές ύψωναν τις διακρίσεις μεταξύ

ντόπιων και μεταναστών, για να ρίξουν τα μεροκάματα στις Μανωλάδες της χώρας. Όταν ο Τύπος υποδαύλιζε καθημερινά τον ρατσισμό εναντίον των μεταναστών. Όταν οι πολιτικοί των κομμάτων εξουσίας χάιδευαν κάθε ποταπό ένστικτο για λόγους ψηφοθηρίας. Όταν τα τοπικά ΑΤ της ΕΛΑΣ έδιναν ασυλία στην χρυσή αυγή, για να πάρει το πάνω χέρι στον Άγιο Παντελεήμονα και αλλού. Όταν οι μηχανοκίνητες μονάδες της ΕΛΑΣ λειτουργούσαν ως εμπροσθοφυλακή των ταγμάτων εφόδου του ναζισμού. Όταν οι βαλκάνιοι ολιγάρχες αλλά και κάθε τοπικός «επιχειρηματίας» του είδους, που ευδοκιμεί στη χώρα, έβαζε το χέρι στην τσέπη για να τροφοδοτήσει τον στρατό των ναζί με το αζημίωτο για τις «δουλειές» τους. Όταν τα κανάλια αναζητούσαν την «σοβαρή χρυσή αυγή». Όταν η δικαιοσύνη εθελοτυφλούσε στην κάθοδο στον Άδη, την ώρα που τα πογκρόμ στους δρόμους, τα βασανιστήρια στη ΓΑΔΑ και οι δολοφονίες έδιναν και έπαιρναν. Όταν το ευνομούμενο πολιτικό σύστημα διακινούσε λάθρα φάτσα μόστρα χωρίς καμία ντροπή τον βόρβορο της θεωρίας των δύο άκρων. Όταν οι φιλελεύθεροι διανοητές καταδίκαζαν με κάθε δόλια πρόθεση την βία από όπου και αν προερχόταν. Όταν υπήρχαν ανοιχτοί και καταγεγραμμένοι δίαυλοι των ναζί με το μέγαρο μαξίμου.

Ήμασταν εκεί, για να σας χαλάμε τα σχέδια. Κάθε μέρα, ώρα, στιγμή. Σε κάθε πόλη, χωριό, παραλία, βουνό της χώρας. Στον καθημερινό πόλεμο στον δρόμο. Στην επαναοικειοποίηση των δημόσιων χώρων μας από το μίσος, που απλωνόταν. Στο κλείσιμο ενός προς ένα των γραφείων της χρυσής αυγής σε όλη τη χώρα. Στο ξεσκέπασμα κάθε υπόγειας διαδρομής σας, που επώαζε το αυγό του φιδιού. Στις κουβέντες στα καφενεία, στις στάσεις λεωφορείων, στη δουλειά. Σε κάθε απλή ανώνυμη πράξη που αντιτίθονταν στο ρεύμα της φασιστικοποίησης, που επιβαλλόταν από τα πάνω. Στις πλατείες της άμεσης δημοκρατίας. Στο πανκοινωνικό κύμα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες. Στη δίκη της χρυσής αυγής.

Υψώσαμε τείχος ελευθερίας στα δύσκολα. Είχε κόστος να αναμετράσαι ταυτόχρονα με το βαθύ κράτος, την βαλκανική

αρπακτική ολιγαρχία της χώρας και τα ένοπλα τάγματα εφόδου του ναζισμού. Το πληρώσαμε με σπασμένα πόδια, χέρια, κεφάλια από τους θύλακες του ναζισμού στην ΕΛΑΣ, όταν τα πογκρόμ αντιμετωπίζονταν στους δρόμους. Με βασανιστήρια στη ΓΑΔΑ, όταν όπου δεν έφτανε το μαχαίρι του φασίστα υπήρχε το γκλομπ του μπάτσου. Με πολυετείς δικαστικούς αγώνες, όπου ήταν κατήγορος ο ναζισμός και κατηγορούμενη η ελευθερία και η αλληλεγγύη. Με δικούς μας ανθρώπους που λύγισαν υπό το βάρος του διπλού χτυπήματος από τους ένστολους και μη χρυσαυγίτες. Δεν είναι όμως ίδιοι οι κόσμοι μας. Κάθε χτύπημα φασίστα σε άνθρωπο ήταν για εμάς μια προσωπική ήττα, που μας βαραίνει όλη μας τη ζωή. Κάθε χτύπημά σας σε έναν από εμάς ήταν μία αφορμή δημόσιου πανηγυρισμού στα μίντια σε έναν οχετό σπίλωσής μας ως δήθεν άκρου που συγκλίνει με τους ναζί. Κάθε φορά όμως που λιώνατε έναν από εμάς από το ξύλο, τα δικαστήρια και τον δημόσιο κανιβαλισμό, φύτρωναν χίλιοι. Με βαθιά συνείδηση ότι αν πάρει το πάνω χέρι ο φασισμός, κανείς δεν θα αναπνέει πια ελεύθερος, απλώσαμε το αντιφασιστικό κίνημα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της χώρας.

Δεν είστε κανένα τείχος καμίας δημοκρατίας. Μην μας μοστράρετε τα μικροπολιτικά ξεκαθαρίσματα λογαριασμών στη πολιτική σας πολυκατοικία ως θέσεις αρχών. Είστε το άγος ενός κοινοβουλευτισμού, που ασθμαίνει ακόμη εδώ και 40 χρόνια μεταπολίτευσης. Είστε το βάρος για την κοινωνία μας, που την εμποδίζει να ορθοποδίσει και να προχωρήσει μπροστά. Έχετε ξεσηκώσει τα χειρότερα διεθνή παραδείγματα ολίσθησης στον ολοκληρωτισμό και τα εισάγετε με χονδροειδή τρόπο για τον γηγενή πληθυσμό. Αντίθετα, εμείς είμαστε κάθε κοινωνική κατάκτηση από την αντιπροσωπευτική δημοκρατία σας. Δεν είμαστε ήρωες, δεν είμαστε διαφορετικοί, ούτε έχουμε διαχωρισμούς ανάμεσά μας. Είμαστε κάθε χειρονομία ανθρωπιάς και ζεστασιάς χωρίς διαχωρισμούς και μίση. Είμαστε κάθε λέξη και κάθε πράξη κόντρα στο ρεύμα του εκφασισμού. Γινόμαστε το πρόσωπο του καθενός που σηκώνει κεφάλι. Είμαστε εκατοντάδες χιλιάδες, που επαγρυπνούμε για την ελευθερία μας, και θα κερδίσουμε κάθε ψυχή και κάθε καρδιά για να ξημερώσει ένας κόσμος καλύτερος

από τον σημερινό κόσμο της αγριότητας, που μας επιφυλάξατε. Και αυτό γιατί τον καλύτερο αυτόν κόσμο ήδη τον ζούμε στις καθημερινές συντροφικές μας σχέσεις.

Για κάθε ρανίδα και σπιθαμή του δικού μας κόσμου λοιπόν. Για κάθε μετανάστη και πρόσφυγα, που υφίσταται τις συνέπειες. Για τον Παύλο, που μας βρήκαν μπόσικους και μας τον πήρανε. Για τον Πέτρο, που «έσπασε» και τον χάσαμε. Για τη Μάγδα Φύσσα, που της χρωστάμε τα πάντα. Για όλους τους λόγους του κόσμου (μας). Ούτε βήμα πίσω. Και τώρα και πάντα.

Θα είμαστε στον αγώνα για να μην περάσει ο φασισμός.